GAZETA SF

47

Revistă electronică de artă și literatură speculativă

fanzin.clubsf.ro

Gazeta SF nr.**47**/ februarie 2015

Revistă electronică de artă şi literatură speculativă

http://fanzin.clubsf.ro

Redactor şef: Alexandru LAMBA

Redactor şef-adjunct: Alexandru Ioan DESPINA

Redactia : Mircea NANU-MUNTEAN,
Bogdan S. POPESCU,
Sorin TRASCU,
Mihaela MARCU,
Marcel GHERMAN,
Teodora MATEI

Contribuții grafice: John DOBRO

Editor / Director George SAUCIUC

SUMAR

Editorial – Suntem constanți, asta-i singura schimbare. (de Alexandru Lamba)

Povestiri
– Tristețe (de Miloş Dumbraci)
– Avatar (de Daniel Boca)
– Enigma (de Cătălin Lupu)

Mainstream – Damn cat (de Mihai Cioflec)

Foileton – Republica X (de George Sauciuc)
– Multivers IV (deMarcel Gherman)

Traduceri – Jack Spintecătorul (I) (de Gerd Maximovič)

Recenzii
– „Nemuritorul" de Roger Zelazny (de Teodora Matei)
– „Transfer" de Michael Haulică (de Alexandru Lamba)

Eseuri – De de nu (mai) scrie omul (de Teodora Matei)
– Alvin Toffler şi Al Treilea Val (de Marcel Gherman)

Autorul îşi prezintă cartea – URSSA (de Sergiu Someşan)

Bandă desenată – Autoironia (de Alexandru Lamba)

Artă imaginară – Coperte potrivite VI (de John Dobro)

Noi apariţii editoriale – SFFH, autori români

Interviu – Interviu cu scriitorul Lucian Dragoş Bogdan

EDITORIAL

Suntem constanţi, asta-i singura schimbare.

(de Alexandru Lamba)

Iată-mă, tam-nisam, scriind primul editorial din calitatea de redactor şef, calitate pe care, trebuie să recunosc, nu mi-am dorit-o niciodată. Mai ales că am preluat-o de la Alexandru Ioan Despina, un om care ştie la fel de bine ca mine că este mult mai potrivit pentru ea. Atunci de ce, v-aţi putea întreba, a renunţat la ea în favoarea mea? De obicei, când o revistă îşi schimbă redactorul şef, acest lucru se întâmplă deoarece fostul deţinător alege să iasă din redacţie, ceea ce, vă asigur, nu este cazul. Alex Despina nu doar că nu părăseşte colectivul Gazetei SF, ci, mai mult, rămâne să facă aceeaşi treabă pe care o făcuse şi până acum, la fel ca şi mine de altfel. Ce rost avea, în aceste condiţii, să facem această rocadă? Dorim să transformăm Gazeta într-o întreprindere comunistă în care cel mai incompetent – dar cu origine sănătoasă – trebuia să fie şef?

M-am întrebat şi eu aceste lucruri, iar singurul răspuns care-mi vine – în lipsa unei origini sănătoase în ceea ce mă priveşte – este modestia fostului redactor şef. Aceasta şi un spirit de fairplay exagerat, conform raţiunii căruia, dacă am semnat ceva mai multe articole în ultimele numere, trebuie să am întâietatea. Nu comentez mai mult. De fapt, singurul motiv pentru care am sacrificat acest editorial pe altarul lamentaţiei este dorinţa de a clarifica cu abundenţă faptul că Alex Despina nu părăseşte colectivul, că prozele şi celelalte materiale care vor

sosi pe adresa redacției de acum înainte vor avea parte de aceeaşi privire profundă şi severă ca şi până acum, că textele sale nu vor dispărea din peisaj. Într-un cuvânt, că Gazeta SF nu are absolut nimic de pierdut din această rocadă, fiind vorba doar de o schimbare pur formală. În concluzie, rămânem cum ne ştiți.

Bun, destul despre noi, haideți să vorbim despre voi, autorii şi cititorii noştri!

Numindu-se „Fanzin”, Gazeta SF are mare nevoie de contribuțiile voastre pentru a putea merge mai departe. A crede că o putem perpetua doar prin puterile redacției ar însemna a ne îmbăta cu apă rece. Suntem – chiar dacă nu într-o proporție covârşitoare – dependenți de materialele din fandom, fără acestea însăşi menirea revistei căzând sub semnul întrebării. Deci nu pot decât să vă invit pe voi, cei care citiți, cei care scrieți, să o faceți în continuare. Este nevoie de unitate, este nevoie de sprijin reciproc. De aceea vă rog să continuați să ne trimiteți povestiri, dar vă propun să nu vă rezumați doar la acestea. Sigur, publicarea unei recenzii nu oferă autorului aceeaşi satisfacție precum cea a unei proze, dar nici cerințele nu sunt similare. Iar scriind o recenzie, mai ales dacă e vorba despre o carte românească de gen, înseamnă un mare serviciu adus autorului ei. Şi, de ce nu? comunității, care ia cunoştință astfel de existența unei cărți probabil agreabile. Ca să nu mai vorbim de impactul pozitiv pe care-l poate avea un eseu bine scris, o bandă desenată cu schepsis sau o cronică de film. Posibilități sunt multe, disponibilitate să fie!

Vă aşteptăm, aşadar, în aceeaşi formație, să ne impresionăm unii pe alții!

POVESTIRI

Tristeţe

(de Miloş Dumbraci)

O briză uşoară, dulceag-fierbinte, mişca uşor valurile mării nesfârşite de iarbă galbenă, unduiri sprijinite în depărtări de cerul nemişcat, pustiu de nori.

Ici-colo, mareea uscată vârtejea tăcut, roind fără foşnet în jurul morților. Uscați de soarele dogoritor, mici oaze împrăştiate, tăcând, unii în rusă, alții în germană sau română. Vorbeau pentru ei ciorile clocotind de viață din crângul din spate, de dincolo de cimitir, şi corbii mai curajoşi ce se aşezaseră, lipsiți de respect față de modernitatea omenirii, pe tunul răsturnat pe-o parte.

El tăcea, aşezat pe una dintre pietrele funerare din micuțul țintirim în care poposise. Era cercetaş, poate sovietic, din străfundurile stepei, poate țăran din Bucovina, poate muncitor de la Hamburg. Nu mai conta. Era singur aici, şi poate nici nu exista, poate era doar o reflecție a liniştii de după luptă, sau o umbră care să înfurie viața din verzişul crângului.

Cel puțin aşa simțea, departe de toate oştile si de toți oamenii, aici, doar el, printre morți.

Piatra mormântului era călduță şi jilavă şi nu putea şti cine se odihnea sub ea şi de când, căci nu cunoştea alfabetul

evreiesc. Poate că fusese vreun înțelept care ştia misterul voinței Domnului, sau poate vreun războinic străvechi, sau poate doar vreun copil din satul care încă mai fumega în apropiere, gol şi tăcut precum ierburile din jur. Erau morți cu toții, cei de sub pământ şi cei de deasupra, şi vii erau doar el şi cu drăcuşorul fumuriu ce-şi zgribulea aripile pe o piatră învecinată. Viu încă, dar bolnav şi trist şi tremurând în ciuda dogorii.

Nu era nevoie să-şi vorbească. Ştia ce simte dracul cătrănit. De veacuri păzea cimitirul prăfuit, ieşind noaptea să ciripească la lună de pe câte un mormânt mai mare, să-şi amestece glasul lui de drac evreiesc cu cel al dracilor catolici sau ortodocşi de dincolo de orizont şi să adore împreună eternitatea morții. În nopțile bogate, de după înmormântări, înhăța sufletul ce ieşea înfrigurat şi zăpăcit şi-l smotocea puțin în joacă înainte să-l arunce spre stele, dacă fusese un om bun, sau îl înfuleca hămesit, cu înghițituri hulpave, dacă fusese un om rău. Şi apoi se lăuda cu lătrături răguşite către ceilalți drăculeți şi ei îl invidiau sau se lăudau la rândul lor, dacă fusese şi la ei o noapte bună. Şi totul era la fel, clar şi curat, de sute şi mii de ani, şi aşezarea lumii era dreaptă si sănătoasă.

Dar nu acum. Acum nu mai ieşea noaptea în țintirim, căci nu mai erau săteni care să fie îngropați cum se cuvine şi-apoi să se strecoare înfricoşați de pe sub pietre. Fuseseră toți împuşcați sau arşi la grămadă şi muriseră fără ungerea glasului de rabin şi nu mai ieşiseră deloc din groapa comună, ci se muiaseră acolo şi se amestecaseră într-un nămol difuz de suferință şi amărăciune şi nu mai puteau fi aruncați spre stele.

Iar ceilalți, veneticii, mureau ziua, urlând sau plângând sau neştiind măcar că au apucat sa moară şi nu mai luptă cu duşmanii, ci zac în soare împreună. Ei încă ieşeau noaptea să mormăie şi să freamăte-n lumina lunii, dar erau întunecați şi spurcați de un mare Rău, şi cei ce veneau de la Apus, şi cei ce

veneau de la Răsărit. Erau otrăvitori, iar drăcuşorul de aici şi drăcuşorii din toată țara stepei şi din tărâmurile de dincolo de cer se îngrețoşau de urâțenia lor şi nu mai ieşeau noaptea, ci doar ziua, când morții noi erau tăcuți şi uscați. Şi, îngrețoşați si trişti, dracii boleau şi se stingeau încet. În curând urma să nu mai fie pe lume drăcuşori care să arunce cu suflete spre stele, sau să le înghită pe cele spurcate, ci urma să rămână doar noaptea şi frigul şi Marea şi Noua Întunecime. Iar lumea veche se va stinge şi va apărea omul nou şi strâmb şi mizeria sufletelor se va scurge şi se va îmbiba, pentru totdeauna, în glie…

Cercetaşul, cu rădăcinile inimii prea îndulcite la lumea veche, oftă şi apăsă trist pe trăgaci. Ciorile zburară peste stepă, departe…

Avatar

(de Daniel Boca)

„Nu ne desparte decât un metru.
Un metru şi patru secole.
Tu, acolo, privind la stele,
eu, aici, privind la aceleaşi stele.
Tu – visând la jumătatea ta,
eu – încă aşteptându-te.
Tu murind mai des decât mine,
eu trăind mai mult fără tine,
noi aşteptând următoarea viaţă
sperând în mai bine,
ei indiferenţi.”

Don Balieca

Soarele a lăsat un orizont însângerat. Marea de smoală nu tresare cu nici un val de parcă îmi promite că va fi bună cu mine, că mă va proteja şi pe tărâmurile îngheţate. Ştiu că este capricioasă şi nu cred în promisiunile ei feminine. Adevărul este că nu sunt îndrăgostit de această mare din amurg, ci de aceea agitată, pasională, capricioasă. Ca o Văduvă Neagră m-ar îmbrăţişa să-mi devoreze fiinţa, însă nu ştie că atâta pasiune mi-ar fi fatală. Norii de bumbac de acum câteva minute s-au preschimbat în nori grei de fum. Cerul încă albastru se ghiceşte cu greu prin păienjenişul norilor. Şi marea mă tot îmbie la drum…

Valurile mă poartă spre tine. Ele leagănă aproape ireal lemnul drakkarului. Vela de lână colorată în alb şi roşu se întinde sub suflul vântului. Munți de oase şi muşchi înfig vâslele în valuri şi trag cu putere corectând drumul. Mă îndrept cu toată viteza spre fiord şi mai sus pe el, spre tine. Mă îndrept spre tine şi spre fetele mele blonde ca soarele de vară. Mă îndrept spre tine şi spre fiul meu care încă învârte o sabie de lemn în lupta lui cu pomii.

Prada a fost puțină, dar cu ce avem în hambar, cu ce mai au vecinii, o să trecem peste iarnă bine. Copiii ne vor fi graşi şi fermecați de poveştile tale cu dragoni. Iar eu te voi sorbi din ochi clipă de clipă. Părul tău de aur îmi va mângâia fața. Ochii tăi ca iarba în toiul primăverii mă vor privi cum doar ei ştiu să o facă.

— Jeg ser røyk! strigă cineva din toți plămânii, trezindu-mă din reverie.

În depărtare, vălătuci de fum se ridicau spre cer. O Zei! Tønsberg arde. Toți începură să vâslească într-un ritm frenetic. Înaintând prin fiord spre miază-noapte, am zărit cinci drakkare înaintând spre noi.

E nemernicul de Harald Fairhair. I-am spus de atâtea ori că eu nu îngenunchez decât în fața zeilor. Cât fum… Ştiu ce s-a întâmplat. Am făcut-o şi eu de atâtea ori.

Ciocnirea a fost scurtă şi violentă. Topoarele muşcau din carne şi oase. Pletele deveniseră roşii de atâta sânge. Sabia mea împărțea moarte în stânga şi în dreapta. L-am căutat pe laş cu privirea. Nu e aici. Probabil stă pe mal sperând să nu ajung la el. O să îl spintec de la umăr la vintre. Alături de oamenii mei am sărit din vas în vas. Rând pe rând câte unul mă părăseşte plecând spre un loc mai bun. Îi invidiez, măcar ei îi vor întâlni mai repede pe cei dragi. Vin şi eu, dragii mei, doar să arunc în mare leşul unui laş! Inima poate. Brațele nu mă ascultă. Lovituri

de sabie şi topoare mă aruncă peste bord. Izbesc apa rece ca gheața. Las să îmi umple plămânii. Greutatea fierului mă trage la fund. Linişte. Lumină în întuneric.

” De sabie

în mare –

drumul meu spre Walhalla”

* * *

La adăpostul întunericului mă îndrept spre prima iubire: marea. Vuietul valurilor sparte de stâncile ascuțite mă cheamă. Şi ei îi este dor. Picioarele mi se afundă în nisipul plajei şi, tremurând ca un adolescent în pragul primului sărut, mângâi marea ca de smoală. Fiori reci îmi trec pe şira spinării. Arunc apa cu palmele căuş peste fața mea arzândă. Aş vrea să fiu pe mările nordului printre ghețari, vânturile să-mi biciuiască fața, marea să mă cheme neîncetat pentru a-mi da cea din urmă îmbrățişare, frigul să-mi pătrundă în mădulare, făcându-mă să simt că încă sunt viu!

Valurile vin să sărute țărmul, veşnic îndrăgostite de el. În depărtare nu se mai zăreşte limita mării. Cerul şi marea şi-au încetat nesfârşitul joc al orizontului şi s-au contopit într-o singură entitate, la chemarea căreia nu poți rezista.

În port nu mai sosesc corăbii de câteva zile. Lumea e îngrijorată. Unii pentru mărfurile din Lumea Nouă, alții pentru tații plecați de prea mult timp. Eu sunt încă optimist. Îți visez ochii verzi în fiecare noapte.

Te vreau lângă mine să putem păstra liniştea, să ne atingem, să adormim şi să ne trezim unul lângă altul, să mă cerți pentru nimicuri, să mă ierți doar pentru că mă iubeşti, să ne

dezmierdăm, să ne zâmbim, să râdem, să mâncăm, să bem, să respirăm, să facem dragoste, să-ți cânt atât de fals încât vecinii să protesteze, să-ți dai cu părerea despre scrimă deşi nu ai habar, să mă înveți orice, să te învăț cum să te aperi, să ne plimbăm pe străzile aglomerate simțindu-ne singuri, să-ti încălzesc picioarele înghețate, să te bat cu bulgari fără milă, să-mi faci ceaiuri, să te îmbrățişez şi în somn, să te mint că eşti cea mai frumoasă când te trezeşti deşi eşti ciufulită, să mă crezi, să ne sărutăm până ne dor buzele, să-ți sărut fiecare centimetru pătrat din corp, să culegem flori, să furăm cireşe, să-ți fac coronițe şi să-ți fac orice ți-ar mai trece prin minte.

Şi au sosit corăbii. Multe corăbii au venit din toată lumea. Doar aceea care conta cu adevărat încă se lasă aşteptată. Oamenii din Cadiz au început să îngroape pietre şi haine într-o mascaradă de înmormântare. Eu prefer să te ştiu navigând încă legănată de valurile liniştite ale unei mări prietenoase.

Nopți la rând încerc să lupt cu uitarea. Timpul îmi şterge chipul tău din minte. Nu vreau să uit ochii tăi! Nu vreau să fi o imagine falsă a celei care îmi luminai fața doar zâmbindu-mi! Încet – încet chipul tău se estompează şi golurile sunt umplute de imaginație. O să ajung să visez la altă femeie, una perfectă, ireală. Şi eu nu vreau să iubesc o himeră, te vreau pe tine, cea cu tenul aspru câteodată, cea cu cearcăne când pierzi nopți scriind, cea ciufulită dimineața. Vreau să o iubesc pe cea de care m-am îndrăgostit.

Tot sufletul meu tânjeşte după ochii tăi însă nu ştiu de-i va întâlni vreodată. Peste câte mari vor zbura gândurile mele până sa te găsească? Peste câți ani te vor întâlni? Poate vor rătăci pe mările lumii secole, poate unele se vor pierde, însă sunt convins că măcar un gând va ajunge la tine, chiar de va trebui să te caute veacuri. Viață după viață, destin după destin, iubirea mea te va ajunge. Un simplu „te iubesc” va fi de ajuns pentru că va

cădea asupra ta ca un blestem, ca o neînțeleasă incantație, ca o vrajă din negura timpului. Iar de gura mea păcătoasă nu se va mai bucura vreodată de pielea ta, mâinile mele profane de nu vor mai atinge marmura pielii tale, ochii mei de nu se vor mai bucura de lumina chipului tău din partea mea pot veni Cavalerii Apocalipsei pentru că lumea aşa cum o ştim nu mai are sens.

” Ca o amantă geloasă

o ucide din dragoste

marea!”

* * *

E noapte. Pe cerul de smoală mici sclipiri de argint. Luna în ultimul pătrar aruncă argintul în lac. În aer acelaşi iz sărat de mare. Păsări nocturne spintecau tăcerea grea cu țipete sinistre. Neliniştea se instalase în mine. Mă îndrept spre mare şi gândul îmi zboară la anii trecuți. Aş trage linie şi aş socoti: am realizat mai mult decât am ratat? Tata îmi spunea că, în viață, mai bine regreți ceva ce ai făcut decât să îți pară rău pentru ceva ce nu ai făcut. Dacă mă gândesc la toate cuvintele care nu au fost rostite la timpul lor înclin să-i dau dreptate. O vorbă aruncată aiurea, deşi dureroasă, poate fi îndreptată, pusă fiind pe seama unei stări de moment, dar cum repari o vorbă nerostită? Cum spui un „Te iubesc” unei persoane care nu mai este? Cum alini durerea cuiva dacă nu mai poți atinge?

Aş da orice să fie aici. Moartea din cer nu trebuia să mi-o ia. Pentru un război care nu este al nostru plătim prea mult. Plătesc femeile şi copiii. Plătesc părinții şi bunicii. Poate e pedeapsa lui Dumnezeu pentru moartea pe care am împrăştiat-o în stepă. Poate e soarta unora să nu-şi găsească fericirea. Poate nu există soartă ci doar plătim prețul greşelilor noastre, al deciziilor greşite

pe care le luăm. Poate bunătatea umană nu este decât o plăsmuire a celor slabi, în speranța că se vor putea minții singuri, devenind astfel mai fericiți. Poate nu există Dumnezeu. Dar gândul asta mă sperie mai mult decât existența unui Dumnezeu rău intenționat.

Noaptea îşi vede de treabă imperturbabilă. Stele se nasc, stele mor, pietrele îşi numără secolele, codrii ne numără anii, viața merge înainte. Ce-i pasă naturii de drama individului?

Şi aşa, noapte de noapte, an după an trăiesc prea mult fără tine. Credinciosul krakstar mă duce în înalturi, spre Echo sau Galateea, în încercarea mea de-a te găsi undeva. Vreau să mă odihnesc în adâncul ochilor tăi verzi. Vreau ca sufletul meu să te găsească din nou. Şi caut şi caut până krakstarul tremură sub mine.

Într-o noapte mă lovi un dor nebun de tine. Aşa de tare mă durea distanța dintre noi încât am simțit că trebuie să-mi las sufletul să te caute. Unde eşti tu, dragostea mea? Lasă un oftat să vibreze până la mine. Sau mai bine stai locului că-mi scot inima din piept cu mâinile goale şi o storc de suflet ca pe o rufă tocmai spălată în sânge. Sufletul odată scos te va găsi, că aşa se găsesc sufletele perechi!

Şi am sărit de pe cele mai înalte stânci. Sătul de aşteptare, cu impresia că viața e comparabilă cu eternitatea, am sărit închizând ochii şi zâmbind că suntem aproape.

” De-aş fi de piatră,

piatră vântul

ar sculpta

în ceas de noapte”

* * *

Azi te-am văzut din nou. Nu-mi propusesem să te văd azi, dar, dacă tot ai trecut, m-am bucurat. Purtai un paltonaş gri care-ți punea în evidență talia. Deşi erai sub umbrelă, aveai cârlionții uzi. Tocurile-ți băteau sarabanda pe caldarâm, iar mersul ți-l purtai cu o grație de balerină. Zgomotul metroului de suprafață pe pernă magnetică spărgea liniştea aparentă a dimineții la intervale exacte. Mă oprisem în fața magazinului de pe colț să-mi aprind o țigară ca un dependent ce sunt. E singura bucurie pe care guvernul ne-o permite. Te-am văzut şi m-am bucurat. Probabil am afişat un zâmbet tâmp de băiat ieşit aiurea prin cartier. Priveai cu ochii ăia de diavoliță undeva în gol. Ai trecut la nici un pas. Ți-am simțit parfumul. Ți se potrivea. Am privit în urma ta trăgând cu sete din țigară. Te îndepărtai studiind proiectorul tău holografic de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat. Aş putea să te abordez într-o zi, dar nu o voi face prea curând. Nu pentru că e urât să o faci pe stradă, nu pentru că nu aş putea să-ți smulg un zâmbet, nu pentru că nu aş da orice pentru un cuvânt… Nu o să o fac curând pentru că te doresc misterioasă în continuare. Inaccesibilă. Te vreau fără de defecte. Vreau încă să mă bucur de reflexele de smarald din ochii tăi intrigați de lipsa mea de acțiune. Însă îți promit că în curând îmi vei lăsa parfumul tău în pernă.

” Nu ne desparte

decât un metru,

nu ne desparte

decât o zi de fericire”

Enigma

(de Cătălin Lupu)

1.

„Don't you know there ain't no devil? That's just god when he's drunk." – Tom Waits

2.

Zorile se iviră pe neaşteptate. David cumpără ţuică şi ţigări pe datorie de la barul Enigma, apoi ieşi cu oile la păscut. David era un băiat harnic şi cuminte şi nu fura niciodată din jurul casei, şi nici atât, nu răspundea neîntrebat (avea cândva problema aceasta la şcoală însă cum nu mai terminase clasa a opta, trăia împăcat şi liniştit).

Lucra la ferma de la capătul satului Pogoanele de câţiva ani şi niciodată nu pricinuise vreo problemă. Lua oile de la nea Gigel în zorii zilei şi se întorcea pe înserat cu ovinele ghiftuite şi cu un dor nebun să tragă la crâşmă – simplu, nu? Cât soarele se afla pe cer ori ascuns în spatele norilor, David nu făcea absolut nimic decât să privească în gol, să mai ațipească din vreme în vreme (cu un ochi veşnic vigilent – de obicei cu ochiul drept vedea mai

bine căci la stângul avea miopie), dar dintre toate aceste lucruri, de departe activitatea sa preferată era să butoneze telefonul mobil pe care îl şutise de la o rudă. Slavă Domnului!, avea destule minute şi mesaje la cartelă şi multe mândre în sat (în realitate avea o relație cu una singură, o țigancă cam tută şi cam stătută pentru vârsta ei, dar vorba aia: decât deloc mai bine cu noroc).

Aşadar, ziua abia începuse. Oile rumegau blânde şi neabătute, în neamul lor. David număra trenurile care plecau sau opreau în gară (am uitat să vă spun că la vreo opt kilometri de sat se afla o gară aproape părăsită, cu un impiegat drept paznic şi o latrină inuman de mizeră, utilă doar în vremuri de primejdie ancestrală). Şi în timp ce număra trenurile (să numere oi se obişnuise deja), îl cuprinse somnul. Îşi întinse picioarele şi se rezemă de un copac, trase pe el o şubă groasă căci toamna îşi intrase în drepturi şi începuse să fie cam frig, apoi închise ochii într-un somn fără vise.

Nu apucă să doarmă mai mult de un sfert de ceas, când, de jur-împrejurul său, câinii începură să latre asurzitor. Îi goni, aruncă după ei cu ce apucă în mână, dar câinii, deşi îi ştiau de frică, încă mai mârâiau pe sub mustăți şi stăteau încordați, în patru labe, în poziția de atac. David închise ochii din nou însă şi de data aceasta, după scurt timp, observă că oile devin neliniştite, ca şi cum ar fi venit vremea tunsului. Se ridică în picioare şi ascultă cu atenție. De undeva, se auzea un huruit ciudat, un huruit amestecat cu zgomotul unui obiect care se prăbuşeşte. Nu era un tip fricos – niciodată nu fusese – dar acel zgomot crea în mintea şi sufletul său o stare de neliniște, o indefinită tensiune. Zgomotul se apropia, se apropia, se tot apropia… Nu era nici țipenie de om în jur, nu erau maşinării de la care să provină sunetul, nu era decât el, oile sale, câmpia întinsă şi uscată şi gara aproape pustie. Atunci, deasupra câmpiei, băgă de seamă că norii începuseră să capete subit o

nuanță de gri. Nu se anunțase la radio sau la tv nicio furtună, şi încet, încet, aerul se încălzise în mod ciudat. Zgomotul creştea în intensitate, iar oile fugeau speriate în toate direcțiile. Nu le-ar fi putut alerga pe toate nici dacă ar fi fost campion olimpic la 110 metri garduri, năzdrăvanele aveau o condiție fizică de invidiat, iar pe câini nici atât nu se putea baza căci şi aceştia se făcură nevăzuți în debandada creată. Adunându-şi puțin curaj, scoase telefonul mobil din şubă, formă numărul lui nea Gigel, puse telefonul la ureche şi ascultă speriat acele trei beep-uri care nu anunțau nimic bun, care anunțau că nu mai are semnal. Îşi ridică privirea către norii masivi şi gri, şi, pentru prima oară în fatidica şi neînsemnata sa existență, realiză că nimic nu este întâmplător: pe cerul întunecat trecea o minge de foc asemănătoare unui fragment de meteorit. În spatele mingii de dimensiuni totuşi mici, ca o dâră lăsată în aer de un avion cu reacție, se prefigura o lungă coadă de foc. David nu ştia cum să reacționeze, nu ştia unde să se ascundă. Mingea se îndrepta în direcția sa, dar nu ar fi fost în stare să prevadă cu exactitate unde urma să se prăbuşească. Zgomotul se înteți, iar odată cu el crescu cu câteva grade temperatura aerului – ai fi zis că e o zi de vară, toridă; lipseau doar băuturile şi umbreluța din peisaj. Curiozitatea, teama sau poate resemnarea, a făcut ca David să nu se urnească din loc.

Meteoritul a căzut cu o bubuitură straşnică, cutremurând pământul, nu departe de locul în care se afla tânărul. Prăbuşirea a fost urmată la scurt timp de un suflu neaşteptat care l-a dărâmat la pământ mai rapid decât ar fi reuşit vreodată un luptător de Judo, profesionist. S-a ridicat ameți, şi-a scuturat de câteva ori capul, s-a pipăit şi şi-a verificat corpul pentru a se asigura că este teafăr, iar, când a constatat că este în regulă, şi-a îndreptat paşii către coloana înaltă de fum şi praf iscată în urma impactului. Nu a avut foarte mult de mers însă drumul peste câmpie şi peste terenurile agricole i s-a părut foarte

anevoios. Cu cât se apropia mai mult, o voce interioară îl avertiza că ar fi bine să se retragă, să nu dea ghes curiozității ci instinctului de supraviețuire. Dar paşii săi apăsați nu se opreau, nu îl ascultau. Cu cât înainta, fără a şti, părul său se albea la culoare, cu fiecare pas care îl purta pe sus, era parcă şi mai atras de o forță nevăzută, o forță din afara sferelor acestei lumi. Până a ajuns la marginea craterului, fumul şi praful se mai risipiseră. Craterul avea până în jumătate de kilometru în diametru, iar în mijlocul său, ghemuită în poziția specifică pruncilor, cu genunchii la piept, tremura o ființă ce aducea perfect cu una omenească. Făptura semăna cu o adolescentă. Pieptul său se umfla şi se dezumfla într-un ritm alert, tuşea mărunt, semne că s-ar fi străduit să respire. Era slabă, avea părul extrem de lung, de un roşu natural, iar trupul, complet gol în lumina difuză a soarelui, emana o căldură intensă, incoloră. Se zăreau la suprafața pielii, pe tot corpul, proeminente îndeosebi în zona feței, pulsând, mici vene de sânge. Împrăştiate în jurul fetei, ca şi cum cineva tocmai jumulise un vultur, se găseau pene de toate dimensiunile şi culorile. David, ca orice păstor cu frică de Dumnezeu care nu a citit niciodată Biblia, s-a închinat. Fata şi-a ridicat bărbia şi cu un chip de copilandră inocentă i-a zâmbit (dinții săi erau foarte ascuțiți: ai fi zis că dentistul care avea grijă de dantura sa, adora fierăstrăul de mână). Ochii săi nu trădau niciun gând, ochii săi erau de un verde seducător, de smarald. Se străduia să se ridice, dar efortul depus era mult prea mare pentru puterile sale – se ridica câțiva centimetri, apoi se prăbuşea din nou în noroiul ars. David şi-a adus aminte de unchiul său care, bolnav fiind cu picioarele, nu se putea ridica odată căzut şi zăcea în locul cu pricina, cu orele, până când ajungea el acasă. S-a înduioşat de suferința făpturii şi i-a oferit brațul său pentru a o scoate din crater. Aceasta i-a mulțumit zâmbitoare, a luat mâna lui butucănoasă în mâna sa subțire, i-a cântărit degetele, l-a privit o clipă pe furiş, a dus degetele la gură şi pe neaşteptate s-a auzit un sunet de os rupt…

cranț! cranț!, fata înfuleca de zor. Dar cum degetele conțineau mai mult oase, fata şi-a înfipt colții în brațul său şi a smuls o halcă de carne, apoi a început să muşte din pulpele sale, apoi sporadic, de oriunde se nimerea... cu cât mânca mai mult, cu atât îşi revenea mai mult, obrajii săi se îmbujorau mai tare iar ea devenea şi mai înfometată. David, urlând, s-a smucit din strânsoare, a dat să fugă dar fata l-a prins cu o putere incredibilă şi l-a imobilizat aşezându-se deasupra sa. Era prefect conştient şi trăia din plin durerea insuportabilă, simțea fiecare fibră şi muşchi desprins de pe corp, o privea neputincios pe fată şi se ruga în gând la Dumnezeu şi la toți strămoşii săi, fie ei daci, fie ei romani sau indieni, să moară mai repede... După câteva momente, David a încetat să se mai împotrivească, gemea uşor, cu lacrimi pe obraji, cu ochii întredeschişi, iar sângele țâşnea în toate direcțiile din membrele sale ca dintr-o fântână arteziană Hiwaters. La bar, la Enigma, datoria sa avea să rămână neachitată...

3.

Preotul ținea slujba de duminică dimineața. Vocea sa trăda nerăbdarea de a termina serviciul divin cât mai rapid cu putință. O răceală puternică îi afecta prezența de spirit, îl lua cu frisoane uneori reci, alteori calde. Tocmai începuse troparul, când, uşa bisericii Adormirea Maicii Domnului din Pogoanele fu izbită de perete, iar omul plătit să tragă clopotul se prăbuşi printre enoriaşi, de-a lungul culoarului de oameni, într-o baltă de sânge. În prag, fata cu ochii de smarald stătea cu mâinile în şolduri, mai goală decât o lăsase mama sa la maternitate. Glasul ascuțit al acesteia spulberă toate ferestrele şi icoanele pe sticlă:

— Părinte, părințele, Iisus spune că păstorul cel bun îşi dă viața pentru oile sale, tu eşti un păstor bun?

Preotul înlemni, enoriaşii se îndepărtară speriaţi. Fata continuă cu un zâmbet asemănător unui muribund care tocmai a supravieţuit unui lung şir de boli:

— Toţi îngerii din Rai s-au întors împotriva lui Dumnezeu, împotriva nepăsării sale. Dumnezeu a fost detronat iar lumea aceasta necinstită, pângărită de oameni, de-acum ne va aparţine…

Preotul îşi adună toate forţele, îşi stăpâni cumpătul şi strigă cu ochii ieşiţi din orbite ca un nebun, mişcând haotic din degetul arătător:

— Blasfemie! Pune-ţi mâna pe ea, este posedată!

Enoriaşii au rămas pironiţi locului o vreme privind când la preot, când la entitatea aceea celestă ori clandestină, ori posedată… Orice ar fi fost, inspira teamă, descuraja armate întregi. Simţeau în măruntaiele lor, în cuvintele acesteia, adevăr şi lucruri neştiute. În tot acel răstimp, cineva ar fi putut zidi o fântână, cineva ar fi putut citi din Evanghelie pasaje întregi. Şi cum oamenii distrug întotdeauna ceea ce nu înţeleg sau nu cunosc, câţiva bărbaţi şi-au luat inima în dinţi şi s-au adunat să prindă demonul. Ameninţată, făptura a rostit câteva cuvinte într-o limbă străveche, a îngenuncheat solemn cu capul plecat, a ridicat palmele în dreptul umerilor şi a chemat la sine toate flăcările lumânărilor. Flăcările s-au adunat deasupra palmelor sale, iar mai apoi, au creat o barieră de nepătruns în jurul său. Uşile bisericii s-au ferecat singure, ca-ntr-o vrajă. Pereţii proaspăt zugrăviţi ai bisericii au prins deodată viaţă. Sfinţii şi îngerii din picturi plângeau în hohote, îşi întindeau braţele în semn de umilinţă şi smerenie, se rugau, se îmbrăţişau într-o halucinantă şi suverană disperare.

Făptura se ridică în picioare în mijlocul zidului de foc şi scoase limba către preot. Întinse palmele, iar zidul de foc începu

să crească aşa cum doar o inimă înspăimântată mai este în stare să crească la auzul unui cântec din Rai.

Preotul abia reuşi să scape ieşind pe una dintre ferestrele cu vitralii, ascunsă în altarul bisericii. Când ajunse în curte, se întinse pe iarbă şi privi în urma sa cum flăcări şi fum greu cuprind locaşul de cult. Țipete de bărbați, femei şi copii, urcau către cer precum o jertfă sacramentală. Cerul era brăzdat de mii şi mii de mingi de foc asemănătoare unor fragmente de meteorit, iar un vuiet apăsător trecea peste munți şi râuri şi mare ca sunetul unui ceas imens al cărui mecanism macină suflete şi oameni.

MAINSTREAM

Damn cat

(de Mihai Cioflec)

Familia Barckley, Amanda şi Henry, deținea o locuința ieftină la periferia oraşului Denver, Colorado. Pentru nevoile lor, era mai mult decât suficientă, mai ales după plecarea în Australia a lui Margret, unicul lor copil, care-şi urmase soțul imediat după căsătorie.

Amanda nu lucrase niciodată, dar avea două merite incontestabile în menținerea echilibrului căsniciei lor: gătea excepțional şi se implicase trup şi suflet în educația lui Margret, iar dacă Margret ajunsese o somitate în domeniul imunologiei, aceasta i se datora numai ei. Henry se pensionase de aproape un an şi nu suferise niciun moment din cauza lipsei de activitate, deşi acolo unde lucrase ultima oară în calitate de şef de şantier avusese parte de multă acțiune. Henry era un tip înalt, bine făcut şi care nu îşi arata vârsta. Acest lucru îl remarca uneori când se ducea la supermarket, unde câte o casieriță mai îndrăzneață îl țintuia cu privirea mai mult decât ar fi impus un minim de decență. Ieşirile „cu băieții" la o bere, la meciuri, sau la pescuit nu îi produceau atâtea satisfacții ca activitățile din mică grădină din spatele casei.

Grădina se întindea pe toată lungimea peretelui bucătăriei, iar fereastra prevăzută era destul de generoasă încât să asigure repartizarea uniformă a luminii diurne în întreaga încăpere. În

adâncime, grădina avea circa zece metri, iar primăvară, când toți copacii şi arbuştii erau înverziți, cu greu puteai distinge zidul de la limita proprietății. Singurul lui motiv de stres în legătură cu grădina erau pisicile care, mai tot timpul, se alergau şi se tăvăleau printre răsaduri, iar primăvara, comportamentul lor agresiv le făcea şi mai greu de suportat. Că pisicile se alergau printre răsaduri mai treacă meargă, dar "pepitele" pe care le găsea în pământ când săpa grădina îl făceau să nutrească la adresa lor adevărate gânduri criminale.

Despre viață socială împreună cu Amanda nu mai putea fi vorba, căci, de când urmase un regim de slăbire care eşuase lamentabil, transformând-o într-un fel de schelet ambulant, ea refuza să mai iasă din casă.

Norocul lor era că, prin relațiile şi banii lui Margret, Amanda avea acces la un serviciu medical competent care începea, destul de timid, să dea rezultate. Conştient că pentru el viața nu se încheiase şi că mai are încă multe de oferit, în mintea lui Henry a încolțit ideea vieții fără Amanda.

Cum o viață nouă presupunea unele investiții, iar banii pe care îi aveau ei la bancă erau total insuficienți, singura soluție pentru ieşirea din impas rămâneau asigurările de viață, de genul celora de care să se poată bucura cel care supraviețuia.

Deoarece hotărârile luate de Henry nu prea erau comentate, în cele din urmă Amanda a acceptat necesitatea încheierii unor polițe de asigurare de viață, cu toate că plata ratelor însemna un efort financiar pentru ei.

Idea după care urmă să o elimine pe Amanda ia venit tocmai de la pisicile care îl stresaseră de atâta amar de timp.

Scenariul era pe cât de simplu pe atât de plauzibil, iar însuşirea lui de către anchetatori ca singură ipoteză de valabilă, era, în ochii lui Henry, un lucru deja stabilit.

Cuprins de un sentiment de auto-admirație, Henry, cel puțin o dată pe săptămână, îşi repeta în gând ideile principale: două pisici se alergau prin grădină; una din pisici se refugia pe pervazul geamului de la bucătărie, care era deschis;

Amanda, care mărunțea zarzavatul pentru ciorbă, se speria, se dezechilibra şi se lovea cu capul de marginea unei mobile de bucătărie; lovitură era fatală şi moartea instantanee; pisica, la rândul ei, se speria de Amanda şi fugea pe geam, dispărând în grădină.

Punerea în aplicare urma să se producă la exact patru luni de la semnarea polițelor de asigurare, pregătirile fiind declanşate practic odată cu ideea eliminării Amandei. În perioada de pregătire Henry a făcut mici investiții: un DVD, o bandă adeziva, un bidon de plastic, o punga cu var nestins, etc. Cumpărăturile le-a făcut în mai multe etape, în zile diferite, de la magazine plasate în extremitățile oraşului.

Rolul pe care trebuia să îl joace pisica în tot acest scenariu ridica cele mai multe probleme, începând cu procurarea acesteia şi terminând cu studiul mişcărilor pe care urma să le mimeze în vederea inoculării ideii că ea ar fi fost actorul principal în producerea accidentului.

Având în vedere faptul că poliția va face poze cu scena accidentului, cheia succesului consta în plasarea cât mai corectă a amprentelor, amprente care trebuiau să reconstituie cât mai fidel dinamică mişcării în salt a pisicii. Ea trebuia să fie „colectată” din cu totul alt cartier, astfel încât dispariția ei să nu ridice vreun semn de întrebare, nici cu o probabilitate de unu la un milion.

O altă problemă care trebuia tratată cu foarte mare atenție era variația temperaturii corpului uman după deces, mai ales că prin filmele polițiste văzuse cum ucigaşii foloseau tot felul de învelitori pentru a încetini procesul de răcire al cadavrului. Din literatura de specialitate a desprins ideea că, dacă între momentul decesului şi cel al constatării acestuia nu trec mai mult de treizeci – patruzeci de minute, temperatura cadavrului este cu puțin mai mică decât cea normală, fiind în limitele variației acesteia de la individ la individ.

Asta însemna că el putea declara un interval de cinci minute între momentul intrării în bucătărie şi apelarea numărului 911, rămânându-i treizeci – treizeci şi cinci de minute pentru muşamalizarea crimei fără a trezi suspiciuni cu privire la momentul real al producerii acesteia.

În stadiul de pregătire, Henry a mai „exersat" tot felul de gesturi, unele chiar afectuoase, care să nu mai surprindă la momentul oportun.

Ca măsură de precauție pentru cazul când ar fi trebuit să dea explicații cu privire la prezența lui în acea parte a oraşului, şi-a pregătit un text: ,,Un vechi coleg de şcoală, ştiind că am lucrat în construcții, m-a chemat ca să mă consulte cu privire la nişte lucrări de extindere a locuinței…".

În cele patru luni premergătoare, a colindat cartierul Fénix, din cealaltă extremitate a oraşului, şi a reuşit să câştige încrederea unei pisici multicolore, care nu dădea impresia că ar avea vreun aparținător. Atunci când pisica acceptă să fie luată în brațe, mai în joacă mai în serios, Henry o arunca pe jos, având grijă să memoreze poziția labelor în momentul impactului cu solul. Altă dată, când în apropierea locului de întâlnire cineva îşi abandonase pe trotuar mobila veche, o azvârli de la nivelul genunchiului pe o suprafață orizontală similară pervazului

ferestrei. După fiecare azvârlitură, pisica era recompensată cu bucățele suculente de carne.

În ziua precedentă celei stabilite, sub pretextul unei noi întâlniri cu băieții, Henry s-a dus în cartierul Fénix şi a ademenit pisica într-un loc retras, ferit de priviri indiscrete. Protejat de o pereche de mănuşi din piele de porc şi, cu ajutorul unei benzi adezive late, i-a imobilizat picioarele, iar apoi, cu o mişcare rapidă, a înfăşurat bandă în jurul botului, blocându-i căile respiratorii. Astfel bandajată, pisica a fost aruncată în sacoşa pe care o ținea la îndemână.

În momentul în care a simțit că în sacoşă nu mai există nici-o mişcare şi pisica este inertă a pornit-o spre casă. Ajuns acasă, fără alte explicații, s-a retras în camera lui de la etaj, el şi Amanda ne mai împărțind demult acelaşi pat. Camera lui Henry era mobilată modest, dar funcțional: un fotoliu-pat, un birou, o biblioteca-şifonier încastrată în perete şi o măsuță cu televizor şi DVD-player.

Aşezat pe fotoliu, ținând în continuare pisica în sacoşă, pentru a nu se împrăştia părul în încăpere, a eliberat labele acesteia cu o foarfecă. Având în vedere că în curând avea să se instaleze rigiditatea cadaverică, a luat un prosop din şifonier, l-a făcut sul şi la pus între picioarele pisicii, astfel ca distanța dintre acestea şi configurația lor să rămână cât mai apropiată de cea normală. Prosopul l-a fixat de corpul pisicii cu o fâşie de bandă de scotch. După ce a adunat cu mare atenție toate resturile de bandă adezivă, le-a pus, împreună cu pisica, într-o pungă de plastic.

În seara care ar fi trebuit să fie ultima petrecută împreună, după cină, Henry i s-a adresat Amandei:

— Draga mea, a fost o masă excepțională, ca toate celelalte, de fapt, dar îmi este dor de o ciorbiță cu mult zarzavat, din cele care îți reuşesc ție cel mai bine! Ce zici, mâine s-ar putea?

— Fantastic! Exact asta îmi propusesem şi eu!

— Draga mea, nu este nimic fantastic. Când doi oameni se iubesc, gândesc la fel.

— Henry ce s-a întâmplat? De când ai redevenit romantic ?

După ce s-a asigurat că Amanda s-a culcat, a urcat în camera lui şi a continuat operațiunea de „decontaminare" a tuturor obiectelor care intraseră în contact cu pisica: sacoşă, mănuşile din piele de porc, toate obiectele de îmbrăcăminte cu care fusese la „întâlniri".

Odată curățate de păr, obiectele au fost depozitate în şifonier.

Dacă anchetatorii ar fi găsit un număr relativ mare de fire de păr de pisică concentrate pe un singur obiect, ar fi putut deveni bănuitori, căci idea apariției lor accidentale ar fi fost exclusă.

A două zi, când la ora nouă şi trei minute a intrat în bucătărie, Amanda era aplecată deasupra blatului de lemn din față ferestrei deschise şi mărunțea cu multă dexteritate un maldăr de zarzavat.

Henry se furişă cu paşi mărunți până în spatele Amandei, o cuprinse pe după umeri şi, cu o voce catifelată, îi şopti:

— Domnişoară îmi acordați un dans?

Mimând un tango pasional, a luat-o în brațe şi i-a aplecat corpul până aproape de marginea frontului de bucătărie. Când distanța rămasă era de numai cincisprezece-douăzeci de

centimetri, şi-a eliberat o mână şi, asemenea unui baschetbalist, i-a apucat craniul în palmă larg deschisă şi l-a orientat cu partea cea mai vulnerabilă spre marginea plăcii frontului de bucătărie, izbind-ul cu toată puterea.

Imediat ce a simțit că în mâini nu mai ține o ființă umană ci un sac de cartofi, l-a lăsat să se prăbuşească pe pardoseală pentru a capătă poziția cea mai apropiată de cea rezultată în urmă unei căzături.

Din acest moment totul trebuia executat precis, contra cronometru, conform planului.

Luă cuțitul cu un şervet de bucătărie şi execută pe degetul arătător al mâinii stângi o mică incizie, care avea rolul să sugereze că, în momentul apariției intempestive pisicii, din cauza sperieturii, s-a tăiat; împrăştie pe jos o parte din zarzavatul mărunțit, care trebuia să fi fost antrenat odată cu prăbuşirea Amandei. Cuțitul cu mica pată de sânge din degetul Amandei l-a pus pe grămadă de zarzavat rămasă pe blatul de lemn, folosind acelaşi şevețel de bucătărie.

După ce Amanda şi-a dat obştescul sfârşit, Henry a fugit repede în camera lui şi a luat punga de plastic. Ajuns la parter, a intrat în grădină pe uşa exterioară de la bucătărie, având grijă să nu calce în afara micului trotuar de protecție de vreo patruzeci de centimetri din jurul casei, deoarece gazonul mai era încă ud în urmă unei mici averse de ploaie din noaptea precedentă. A scos pisica din punga de plastic, i-a trecut labele prin iarba udă, presându-le uşor în locul unde ar fi început saltul spre pervazul ferestrei.

Pe porțiunea de pe pervazul ferestrei în care era de presupus că a aterizat pisica, Henry, manevrând cadavrul acesteia asemenea unui păpuşar, a creat o aglomerare de amprente. Această aglomerare era dovada că pisica îşi căutase echilibrul în

momentul contactului cu suprafața pervazului şi că, văzând-o pe Amanda, s-a speriat şi s-a repoziționat pe un alt punct de sprijin, pentru realizarea unui nou salt. Urmând presupusa traiectorie descendentă a pisicii, în punctul de contact cu iarbă a realizat o nouă amprentă.

Singurul risc pe care Henry şi l-a asumat în mod conştient a fost acela ca în rândul polițiştilor de la secția de poliție care ancheta cazul său să fie vreun indian navajo sau sioux, care să sesizeze vreo inadvertență în poziționarea amprentelor labelor de pisică.

Înainte de a reintra în bucătărie, Henry şi-a frecat foarte atent tălpile papucilor de covoraşul aflat în față uşii, a introdus pisica în sacul de plastic şi a purces la o nouă îndepărtare a părului de pe haine.

Odată ajuns în bucătărie, a răsucit de două ori cheia în broască şi a depus-o, ca de obicei, în sertarul pentru tacâmuri. De la începutul „acțiunii" trecuseră douăzeci de minute, iar graficul fusese depăşit cu patru minute.

Următoarea operațiune planificată era să scape de obiectele delicte care îl puteau incrimina. Henry a coborât repede în pivniță, unde bidonul din plastic de circa şaptezeci de litri, achiziționat anterior, având gura de acces mai generoasă, fusese umplut cu o soluție concentrată de var stins, aşteptând să îşi înghită prada.

Vechiul bidon, ceva mai mic, în care îşi prepara soluția de var stins pentru văruirea tulpinei copacilor din grădină şi a zidurilor, îl predase cu săptămâni în urmă, gunoierilor. Cu mişcări precipitate, Henry a introdus sacul de plastic în bidon şi, cu ajutorul unui băț, l-a împins cât mai aproape de fundul acestuia.

Peste pelicula superficială formată, a turnat conținutul unei pungi cu var stins pe care, primăvara, îl folosea pentru văruirea tulpinii copacilor din grădină şi a zidurilor. Bidonul, pentru a capătă o tentă de uzură, fusese „ornamentat” încă de la procurare cu câteva zgârieturi şi câteva pete de soluție de var şi fusese depozitat undeva în fundul încăperii, peste el fiind aruncate, la întâmplare, câteva vechituri.

Anterior, Henry îngrămădise pe lângă bidon toate ustensilele folosite de el la văruire. Odată încheiată această primă etapă, urma cea de a două, care se anunța mult mai dificilă, căci trebuia să interacționeze cu diferite persoane: telefonista, polițiştii, medicii, procurorii, etc. Era ora nouă şi treizeci şi trei de minute, adică minutul treizeci din momentul zero, când intrase prima dată în bucătărie în acea dimineață.

Cu o voce în care se putea citi panica şi disperarea, folosind telefonul fix din sufragerie, sună la 911 şi anunță producerea unui accident domestic: soția lui a alunecat pe gresie şi, în cădere, s-a lovit cu capul de marginea mobilei de bucătărie şi se părea că nu mai respiră. Cu aceiaşi voce, dar uşor sfârşită, apucă să mai spună: „Va implor, trimiteți urgent o ambulanță!”

Ascultându-se, Henry se declară mulțumit, căci toate inflexiunile vocii sale transmiteau interlocutorului sentimentul unor trăiri autentice de panică şi disperare.

Orele petrecute în fața oglinzii nu fuseseră irosite.

Henry se întoarse în bucătărie şi, cu un act reflex, stinse aragazul – căldura degajată de acesta fusese suficientă pentru a tempera răcoarea dimineții care intra pe geamul deschis. În mai puțin de cinci minute, în față uşii de la intrare se prezentară: doi paramedici de pe ambulanță şi un echipaj de poliție format dintr-un ofițer, adjunctul acestuia şi un fotograf.

După ce au constatat decesul Amandei, unul dintre cei doi paramedici i l-a adus la cunoştinţă cu multă prudenţă şi lui Henry, ţinând seama de figura rătăcită a acestuia. În momentul aflării verdictului, corpul lui Henry a fost scuturat de un fior aproape imperceptibil, dar care nu scapă neobservat sergentului de poliţie.

O dată constatat decesul, paramedicii au părăsit primplanul, locul acestora fiind luat de echipa poliţiei. În timp ce paramedicii îşi făceau datoria, sergentul dăduse turul bucătăriei, constatând că uşa dinspre grădină era închisă, că pe măsuţa din colţul opus era aranjat cu multă pedanterie serviciul din porţelan „two for tee", că pe aragazul stins, dar încă fierbinte, se aflau două recipiente, unul fiind ceainicul, iar al doilea, probabil, o oală pentru gătit.

Toate aceste mici amănunte sergentul şi le-a întipărit în memorie, urmând să le transcrie mai târziu în nelipsitul carneţel din dotare.

Mişcându-se după o coreografie exersată în zeci de alte cazuri, fotograful căuta unghiurile cele mai potrivite din care să surprindă scena decesului în tot dramatismul ei, iar traumatismul cerebral în ,,gros planuri" cât mai elocvente.

Pentru cine vroia să-l audă, adjunctul ofiţerului de poliţie, poate sub imperiul unor frustrări profesionale, declara:

— Cu mijloacele tehnice de care dispunem în prezent, este foarte dificil de stabilit exact, în minute, ora la care a survenit decesul, deoarece temperatura corpului uman diferă de la individ la individ cu până la un grad Celsius. Această lacună, deocamdată, este în favoarea infractorilor.

În momentul în care adjunctul ofiţerului de poliţie a vrut să vadă dacă pe corpul Amandei nu există şi urme de violenţă sau

de autoapărare şi a început să-i examineze brațele, a observat o tăietură pe degetul arătător al mâinii stângi. Ridicându-şi privirea, remarcă cuțitul cu pata de sânge aflat pe blatul de lemn, precum şi urmele de labe de pisică de pe pervazul ferestrei.

Fără a ține seama de gravitatea momentului, adjunctul ofițerului îşi permise să facă o glumă proastă, total deplasată:

— După cum se vede, aici avem de-a face cu un menaj în trei… cu o pisică.

După un moment de tăcere, în care toți cei de față îşi evitau privirile, fotograful a mai făcut câteva cadre cu tăietura de pe mâna victimei, cu cutitul şi cu pervazul ferestrei, fiind obligat să ia câteva imagini şi din curtea exterioară.

Emiterea unei ipoteze cu privire la cauza producerii accidentului era prematură, mai ales că suspectul principal în ochii poliției era întotdeauna persoana care văzuse ultima victima în viață.

Aşa cum era de aşteptat, sergentul a scos în cele din urmă din buzunarul de la piept un carnețel în care se pregătea să noteze declarația lui Henry. Compunându-şi o atitudine cât mai oficială, sergentul formulă prima întrebare:

— Ce ați făcut în această dimineață, până în momentul constatării producerii accidentului?

Henry îşi încreți uşor sprâncenele, făcând impresia unui efort de concentrare în căutarea unui răspuns cât mai concis.

— La ora opt m-am sculat, m-am dus la baie şi am făcut un duş. La ora opt şi un sfert m-am întors în camera mea de la etaj, m-am îmbrăcat de casă şi mi-am pus un DVD cu finala din Super Bowl dintre Baltimore Ravens şi San Francisco 49ers. În

jur de nouă şi treizeci şi cinci am coborât în bucătărie că să o întreb pe Amanda ce se aude cu micul dejun. În momentul când am intrat în bucătărie, am văzut-o prăbuşită pe pardoseală într-o poziție nefirească. După primul moment de panică, în care m-am simțit total năucit, am reuşit să telefonez la 911, cerând trimiterea de urgență a unei ambulanțe. Menționez că, în prealabil, încercasem să văd în ce stare se află soția, dar, cum nu mă pricep la luarea pulsului, singurul lucru pe care l-am putut constata a fost faptul că pieptul era inert, semn că nu mai respiră.

Pentru că nu putea părăsi încăperea, interogatoriul fiind în plină desfăşurare, sergentul l-a rugat pe fotograf să se ducă la etaj şi să facă câteva fotografii. Când s-a întors, după câteva minute, fotograful i-a comunicat sergentului, şoptindu-i la ureche, că pe ecranul televizorului de la etaj meciul dintre Baltimore Ravens şi San Francisco 49ers era în plină desfăşurare.

Ajungând într-un punct mort, sergentul riscă o întrebare directă:

— După părerea dumneavoastră, care ar fi fost cauza accidentului?

Dând impresia că întrebarea l-a luat prin surprindere, după o pauză prelungită în limite rezonabile, Henry răspunse:

— Ținând seama de urmele de pisică descoperite de adjunctul dumneavoastră şi de traseul acestora, se poate ca soția să fi avut un atac de panică, să se fi dezechilibrat şi, în cădere, să se fi lovit cu capul de marginea mobilei de bucătărie.

Henry, care nu mai ştia ce să facă cu mâinile şi şi le frământa încontinuu, părând că poartă povara unor adânci regrete, adăugă ca pentru sine:

— Acum plătesc neglijența de care am dat dovadă când am tot amânat să pun o plasă de țânțari, mai ales că de câteva ori ne-am trezit cu câte o pisică care bântuia prin casă... subliniez, noi neavând pisică.

— La un accident domestic m-am gândit şi eu, răspunse sergentul, dând impresia că ignoră ultima intervenție a lui Henry. Totuşi, vă rog ca până la încheierea cercetărilor să nu părăsiți oraşul.

Ancheta a mai durat cinci săptămâni, timp în care poliția a cercetat calculatorul lui Henry, cu acceptul acestuia, pentru a depista eventuale „activități" care ar fi putut anticipa încasarea poliței de asigurare.

În acest interval, Henry a trebuit să mai dea câteva declarații, dar, la sfârşitul acestui episod destul de stresant, compania de asigurări nu a mai avut motive de tergiversare şi a trebuit să îi plătească suma de două sute cincizeci de mii de dolari.

FOILETON

Republica - X

(de George Sauciuc)

13

Nisipul deşertului biciuia faţa pilotului unimotorului. Orizontul roşu îi strecura în suflet o teamă asemănătoare culorii cerului. Imaginea sângelui din peşteră încă nu i se şterseră din memorie. Şi teama îi persista. Încă mai vedea spumele albicioase apărute la colţul gurii lui Ozul-barat. Prea mult sânge în ultima vreme…

Arunca priviri temătoare în spate pentru a se asigura că plutoanele de gărzi samiriene nu-i luase urma. Încă mai avea privirea lui Hakan-gul aruncată spre el… Normal că nu-l văzuse, dar ştia…

Evenimentele decurseseră total diferit faţă de cum se aşteptase. Nu asta fusese înţelegerea cu Harun, fiul lui Nadir. Altele erau provocările la care se aşteptase şi spera, cumva, chiar îmbibat de teamă, să obţină măcar o parte din recompensa pentru care negociase. Dorea demult să părăsească stepa şi planeta asta blestemată. Şi ce bine jucase Harun cartea Doamnei Noastre. Oare câţi îşi pierduseră viţele pentru şi în numele Isidorei? Oare pe câţi îi ştiuse ea personal? Dar cine să nu fie îndrăgostit de ea?

Chiar dacă era unul din sutele de independenți, acei agenți folosiți de clanurile umane pentru diferite sarcini, a căror durată de viață la care se aştepta era redusă, nu putea să nu spere să părăsească cocina în care se afla. Samar, o planetă insignifiantă, folosită doar pentru resurse de către o rasă de insecte mai bătăioase. Dar-ar molima legendară a krakstarului prin binecuvântarea Şahonei în raz va drar-ul lor şi în Măreţul Împărat, fiul lui Zaar, Făcătorul de Stele! Insecte barate.

Cu gândurile amestecate, în goana unimotorului, cu început de noapte la orizont, gândindu-se la teama imediată, la gărzile samiriene şi la filosofia existenței lui, se trezi recitând strofa pe care o ştia din copilărie din cântecul de leagăn pentru un pui de krakstar:

Toarce-ți caier de gânduri şi doru-ți ostoieşte,
Alungă umbra neagră ce mintea-ți otrăveşte.
Acum te domoleşte şi dormi adânc, tihnit,
Lasă în seama sorții ce Timpul ți-a sortit.
Tu dormi adânc, visează câmpii şi stânci înalte,
Pe-un cer senin, cu stele… tu zboară mai departe!

Ieşi din reverie când văzu în zare o lumină orbitoare pe fundalul unui zgomot infernal. Inima îi stătu în loc. Era dinspre Grotă. Acceleră unimotorul până în punctul în care putea face o implozie. Teama şi gândurile îi zburaseră. Singurul lucru care-i rămăsese era o stare de calm temător. Şi curiozitatea. Cu fiecare moment din galopul unimotorului, reducea distanța şi, foarte curând, observă praful ce se lăsa, fum gros cu miros de moarte. Şi cadavre… De oameni şi de soldați din gărzile samiriene. Întrebările agentului independent refuzau să se formuleze pentru a-i da măcar un răspuns. Cu disperare văzu cum soldații aliniau supraviețuitorii umani. Îi forțau să îngenuncheze şi el se apropia cu viteză, incapabil să se protejeze. Dar cum? se întreba… Dacă

şi Grota… Un soldat samirian îl observă şi ridica arma spre unimotor. În momentul confuziei create de gestul soldatului, când camarazii acestuia îi urmase exemplul, un robot uriaş de culoare uşor violetă, cu patru braţe, îşi făcu apariţia şi deschise focul, decimând gărzile samiriene.

Mânia Zeilor? Dar cum?… Întrebările agentului rămase fără răspuns deoarece un om, folosind o armă ciudată, cu proiectil balistic, îl lăsă fără viaţă.

***

Ozul-barat zăcea întins pe lespede, cu faţa desfigurată. Isidora încerca să anuleze ultimele comenzi ale decedatului date roboţilor. Dar o cuprinse disperarea pentru că realiza, poate cumva intuitiv, că nu aveau niciun efect. Nu ştia dacă de vină erau cunoştinţele ei lingvistice sau îi dispăruse tăria. Simţea toropeala, deznădejde. Oboseala. De fapt, imediat, realiză că aluneca din picioare. Coada ochiului căzu pe cupa din care gustase vinul samirian fără să-i neutralizeze efectele. Dacă… dar nu-şi duse gândul până la capăt, leşinând.

***

… Bătrânul căzu în genunchi tremurând.

— Elohi-barat, până acum ţi-am dat tot ce mi-ai cerut fără să pun întrebări. Înţelepciunea mea când ai avut nevoie de sfaturi, fii mei când ţi-au trebuit soldaţi, propria fată când ai poftit soţie pământeană. Dar ce-mi spui acum, eu nu înţeleg. Isidora nu a făcut nimic rău, eu am crescut-o bine, supusă şi ascultătoare, cum ţi-a plăcut şi ţie. Iar fii mei, ei sunt simpli soldaţi, n-au niciun amestec. Nu înţeleg, Elohi-barat, ce vrei de la mine?

— Ţi-am spus deja.

— Dar cum? Cum aş putea să îndrept nişte fapte despre care nici nu suntem siguri că s-au întâmplat?

— Ce mă priveşte pe mine? Tu i-ai dat viață, tu răspunzi de faptele ei.

Se auzi greutatea unui corp ce se aşează pe un jilț şi un răsuflat adânc.

— Acum plecați cu toții, vreau să rămân singur. spuse Elohi-barat.

Soldații şi ceilalți se îndepărtară

— Elohi-barat, dacă vrei, Şahona îți poate arăta adevărul din spatele faptelor.

— Ce ştii tu despre asta, Harun? Nu cumva tu ai trimis-o acolo?

Omul nu răspunse.

De după un pilon, un individ ce purta un costum din piele inteligentă, flexibilă şi moale şi având peste o mantie din material translucid, se îndepărtă tiptil, spre uşa secretă de ieşire, cu un rânjet întipărit pe față.

***

Undeva, în mijlocul deşertului, într-o tabără umană de mari dimensiuni, era o forfotă intensă. Se lucra, se făceau pregătiri. Femei şi bărbați montau şi demontau corturi, unii descărcau provizii, un grup discuta aprins având în mână papirusuri şi un grup de copii jucau într-un cerc jocul moştenit din tată în fiu, iar doi copii pe margine cântau:

Fiți ageri! În vene, aprig timp îi curge.
Doar un trecut nu îi ajunge!
Cu strămoşii lui Arnor împarte acelaşi sânge.

Cu grijă, de luptă mi-l gătiți
Ca pe-un krakstar cu colții ascuțiți.
În EL găsiți unelte croite pe măsură.
Dați zor! E vremea de strânsură.

- Următorul (şi ultimul) fragment îi va aparține lui **Mircea Nanu Muntean** –

Multivers IV

(deMarcel Gherman)

4 – Virakanga

Ei mă numesc Ur-Makapac, ceea ce în limba lor înseamnă ”Zeul Suprem Creator”. Dar în realitate nu sunt decât un intermediar al unor forțe ce mă depăşesc. Bineînțeles că eu le-am creat lumea, tărâmul Virakanga, la fel ca şi nenumărate alte lumi. Dar puterile mele sunt limitate şi, ca să vă dezvălui un secret, nu mă pot considera un zeu.

Iată-mă rămânând nemişcat într-un loc de dincolo de spațiu şi timp. De aici observ toate aceste lumi pe care le-am plăsmuit, admirându-le cum cresc şi descresc.

Da, există în lucrările mele amănunte pe care nici eu însumi, Ur-Makapac, nu le înțeleg. Pur şi simplu, plantez sămânța şi o las să se dezvolte. Din ea răsare un trandafir sau o mătrăgună. În grădina mea se regăseşte frumoasa şi bestia. Şi astfel cresc universuri întregi.

Vă voi spune povestea neînfricatului vânător Khetzal, a călătoriei lui ttemerare, a drumului anevoios care l-a adus până la mine.

În Virakanga îşi petrecea zilele Khetzal, absorbit de bucuriile simple ale vieții. Străbătea pădurile vrăjite de pe insulele plutitoare, mereu pe urmele animalelor fabuloase. Îmblânzea libelulele gigantice şi căuta comori în locuri nevăzute de ochiul omenesc. După multe călătorii, se întorcea apoi acasă, la tribul său, arătându-le tuturor capturile sale uimitoare: perle de aur, ramuri de coral albastru, lotuşi negri şi flori de shenhua, şi

poame dulci pe care nu le-a gustat nici prințul Xochipili. Libelula uriaşă, care-i servea drept animal de povară, aducea mereu alte trofee de vânătoare, ce țineau tribul întotdeauna îndestulat.

Pe bunul Khetzal, ca şi pe toți semenii săi, această viață părea să-i mulțumească, spre bucuria mea, a lui Ur-Makapac, arhitectul şi grădinarul lumilor.

Între toate, Virakanga e una dintre operele la care țin cel mai mult. Chiar sunt mândru de ea. Imaginați-vă un arhipelag de fâşii de pământ suspendate într-un ocean abisal, ce poartă numele Ananda. Dincolo e doar Pustia. Din toate direcțiile ea emană o inexplicabilă lumină de opal.

Sunt insule peste insule, ce se întind ca o coloană infinită în sus şi în jos. Ce credeți că se află dincolo de ele? Mai multe insule! Ele variază de la blocuri mici pe care abia dacă încape un arbore până la stânci uriaşe de câțiva kilometri.

Teritoriile lumii Virakanga sunt delimitate cu strictețe între triburile izolate. Puțini oameni ştiu ce neamuri locuiesc pe nivelele superioare. Iar undeva departe, în jos, se întinde Tărâmul Sacru, interzis intruşilor. Acolo oamenii din Virakanga îşi închipuie că s-ar afla sălaşul meu, al lui Ur-Makapac. Nu e chiar aşa.

Şamanii şi povestitorii obişnuiesc să-i sperie pe tinerii mai slabi de înger cu istorisiri despre pericolele de neînchipuit ce i-ar amenința pe cei care s-ar aventura până într-acolo. Ei mai obişnuiesc să le spună că dacă ar comite un act de sacrilegiu în Tărâmul Sacru, dacă ar pronunța cu voce tare un cuvânt blasfemic, atunci chiar în aceaşi clipă eu, Ur-Makapac, i-aş lovi cu fulgerul, dezlănțuindu-mi furia asupra lor.

În realitate, nu cred că sunt chiar atât de rău şi de nemilos cum le place superstiţioşilor povestitori să mă înfăţişeze în miturile lor naive.

O forţă insesizabilă atrage toate obiectele şi făpturile în jos. Această forţă aminteşte discret că toate plăsmuirile mele ar putea fi până la urmă trecătoare, vulnerabile în faţa unor puteri superioare. Dar majoritatea fiinţelor din Virakanga au învăţat să o învingă. Zborul e o artă care se învaţă. Orice om născut pe tărâmul Virakanga o deprinde cu uşurinţă. Tot ce are de făcut e doar să-şi întindă braţele şi într-o clipă se va înălţa în aer, planând liber peste abis. Însă, mai devreme sau mai târziu, chiar şi cel mai bun maestru al levitaţiei ajunge la epuizare, la fel ca un înotător supus de valuri sau ca un visător obosit de prea multă visare, şi este nevoit să revină pe pământ.

În solul fertil al insulelor creşte o vegetaţie luxuriantă. Ea elimină în aer vaporii care se preschimbă apoi în torente necontenite de apă limpede. După ce traversează pământurile înverzite, curenţii aducători de vlagă se varsă dincolo de marginile insulelor în marele gol, topindu-se în cădere.

Pomi fără asemănare îşi desfăşoară coroanele bogate care se apleacă sub greutatea fructelor. Cei din Virakanga obişnuiesc să spună că fiecare fruct îi oferă aceluia care-l gustă o nouă formă de înţelepciune. Dacă prin nu ştiu ce miracol vă veţi pomeni cumva pe o insulă din Virakanga, prudenţă maximă la plantele carnivore. Florile lor enorme sunt frumoase, da, dar fiţi cu grijă să nu deveniţi cumva un prilej de ospăţ pentru ele.

De prin acele crânguri răsună vocile păsărilor paradisului, o nesfârşită Cântare a Cântărilor dăruită tuturor vieţuitoarelor din tărâmul Virakanga. De le-aţi vedea, cu penajul lor colorat, copleşite de senzaţii primare, vibrând de bucurie şi uimire în faţa perfecţiunii Creaţiei! Nimic nu se poate compara cu această

frumusețe naturală. Sunt atâtea specii şi varietăți încât cu greu veți găsi aici două creaturi asemănătoare.

Glasurile păsărilor sunt acompaniate de polifonia insectelor. Sunt gâze de toate mărimile, de la musculițe minuscule, până la libelule violete şi bondari de argint ce ating câțiva metri. Fluturi uriaşi poartă pe aripile lor adevărate picturi în acuarelă.

Există tot felul de vietăți zburătoare în lumea Virakanga. Se pare că unele făpturi reuşesc să se opună gravitației mai bine decât altele. Ele se hrănesc cu sporii plantelor ce fac călătorii de la o insulă la alta şi cu planctonul ce creşte din abundență în aer, stimulat de lumină şi căldură. În anumite zone se dezvoltă chiar şi colonii întregi de sargase aeriene.

Peştii zburători îşi petrec toată existența plutind în văzduh. Printre ei veți găsi peşti manta cu corpuri translucide, meduze fluorescente, peşti-lance purpurii, peşti-lună ce par ieşiți dintr-un vis subacvatic şi căluți-de-mare zburători, culminând cu orca şi marea balenă albastră aeriană. În lumea Virakanga, cele trei elemente – aerul, apa şi pământul – se amestecă într-o fantasmagorie închipuită special pentru plăcerea voastră.

Pegaşii sunt una dintre speciile cele mai rare. Legendele şi basmele din Virakanga le acordă un loc aparte, înconjurându-i de o aură mistică. Se spune că au puterea să reînvie persoane de curând decedate şi că pot să tămăduiască chiar şi cea mai grea maladie. Puțini dau crezare acestor legende şi nimeni nu a văzut vreodată un pegas. Dar ei există. O ştiu bine, pentru că eu i-am creat.

Într-o astfel de lume îşi ducea viața vânătorul Khetzal, înotând în lacurile de cleştar şi practicând levitația. Multe lucruri miraculoase descoperise Khetzal, nenumărate fapte ieşite din comun săvârşise în această minunată grădină a paradisului,

unde fiecare plantă, fiecare făptură îşi deschidea cu generozitate tainele pentru el.

După ce străbătea tărâmul Virakanga în lung şi-n lat, lui Khetzal îi plăcea foarte mult să asiste în scurtele clipe de repaus la fastuoasele sărbători ale tribului său. Toți tinerii se adunau la un loc pentru a dansa ore în şir pe ritmurile dezlănțuite ale tobelor. Acea muzică ținea şi ea de arta magiei. Bătaia sincopată a tobelor avea darul să aducă până la extaz.

Peste o bucată de vreme, toți dansatorii se prăbuşeau la pământ fără cunoştiință, induşi în stări de transă de vibrațiile hipnotice.

Traversând în neştire oceanul întunecat al inconştientului, fiecare dintre ei devenea martorul unor viziuni de neimaginat, legate de eul lor ascuns. Dintre toți membrii Clanului Tlatli, Khetzal părea a fi cel mai sensibil la stările hipnotice.

În mod cu totul inexplicabil, fantasmele sale păreau să se repete. De fiecare dată vânătorul nostru se pomenea într-o peşteră întunecată, cu multe ramificații, şi fiecare tunel ducea spre alte realități, care de care mai fantastice.

Contempla imense aşezări omeneşti, cu sute de oameni îmbrăcați ciudat, care rătăceau fără noimă, printre construcții asemănătoare cu nişte faguri aşezați în straturi ce se înălțau până dincolo de nori.

Admira spectacolul unor comunități adăpostite în adâncul apelor, sub imense cupole de sticlă.

Vedea oraşe suspendate într-o pustietate nețărmuită, care îi părea ca o stofă de catifea albastră presărată cu diamante. Inşi ce traversau imensitatea vidului, închişi în uriaşi cilindri de metal.

Se minuna în fața unor şesuri presărate cu praf aurit sau a unor întinderi de ape învolburate.

Khetzal avea în mod cert un anume talent de vizionar, al cărui rost urma să i se dezvăluie în timp.

Dar ceva începea să se schimbe în Virakanga. Traiul liniştit al lui Khetzal, ca şi cel al tuturor semenilor lui, fu tulburat în mod inexplicabil. Ca din senin se stârneau furtuni îngrozitoare. Explozii de lumină fosforescentă şi fulgere negre străbăteau cerul. Uragane făceau prăpăd în insule, cutremure devastatoare zguduiau pământul. De undeva de jos, din Tărâmuul Sacru, se auzeau zgomote puternice şi urlete ce băgau spaima în inimile sărmanilor oameni. Fiecare furtună se oprea apoi la fel de brusc cum începuse, pentru ca după o bucată de timp să izbucnească din nou, cu şi mai mare putere.

Cei din Virakanga ajunseră să bănuiască precum că eu, Ur-Makapac, m-aş fi arătat astfel nemulțumit față de ei şi că aş fi fost cauza acelor calamități. În realitate nu eu le pricinuiam. Nu aş fi avut niciun motiv să săvârşesc o asemenea nelegiuire împotriva propriilor mele plăsmuiri.

După cum vă spuneam, există şi lucruri pe care nu pot să le stăpânesc. Uneori reuşesc să mențin anumite lumi în ordine şi armonie. Altele însă ajung să-mi scape de sub control şi, mai devreme sau mai târziu, acele lumi sunt înghițite de haos.

Dar întotdeauna rămâne loc pentru speranță.

Văzând toate aceste semne rău prevestitoare, înțeleptul Ramad, căpetenia Clanului Tlatli, a anunțat adunarea tribului. Fuseseră chemați toți membrii lui adulți, printre care se afla şi Khetzal al nostru. Acum el şedea plin de demnitate pe un loc de onoare. După cum cerea ritualul străvechi, mai întâi urmau să

fie recitate miturile fondatoare ale tărâmului Virakanga. Această cutumă intra în îndatoririle bătrânei povestitoare Narada.

Se pregăti să înceapă cu Mitul Creației Lumii Virakanga. Toate triburile îl cunoşteau. Ajunsese până la ele din negura timpului, păstrat cu sfințenie şi transmis din generație în generație.

Povestitoarea îşi drese glasul. Şi după ce se asigură că întreaga atenție era îndreptată asupra ei, intonă solemn:

— La început Ur-Makapac a creat tărâmul Virakanga, scoțându-l din capul său. Şi nu era nimic pe tărâmul Virakanga, afară de hăul Ananda. Şi atunci Ur-Makapac a creat pământul şi l-a împrăştiat peste hăul Ananda. Şi apoi Ur-Makapac a creat apele şi le-a făcut să cadă din cer. Şi apoi Ur-Makapac a creat ierburile şi pomii, şi le-a poruncit: creşteți şi rodiți! Şi apoi Ur-Makapac a creat jivinele pământului, apelor şi cerului, şi le-a poruncit: creşteți şi înmulțiți-vă! Şi la sfârşit Ur-Makapac i-a creat pe oameni şi le-a poruncit oamenilor: creşteți şi populați tărâmul Virakanga, şi culegeți din darurile lui, spre bucuria lui Ur-Makapac!

— Slăvit fie Ur-Makapac!, rostiră în cor membrii tribului.

Urmă o pauză, în care ritmurile trepidante ale tobelor ce însoțiseră incantația crescură în intensitate.

Bătrâna povestitoare continuă apoi cu Mitul Marelui Potop:

— Şi astfel a creat Ur-Makapac vechiul tărâm Virakanga şi pe oamenii cei vechi. Şi le-a dat oamenilor toate darurile lumii. Dar vechii oameni nu au fost în stare să înțeleagă. Şi atunci Ur-Makapac s-a mâniat pe oamenii cei vechi şi a stârnit o furtună cumplită, şi a nimicit vechiul Virakanga cu oameni cu tot… Paf!!!

La ultimul gest al Naradei, prin rândurile celor de față trecu o rumoare.

— Şi a creat Ur-Makapac un nou tărâm Virakanga şi un nou neam de oameeni. Şi le-a spus Ur-Makapac oamenilor noi: ascultați de poruncile mele, sau vă voi nimici din nou... Pentru totdeauna!

— Slăvit fie Ur-Makapac!, răspunseră membrii clanului în unison.

Tobele îşi reluară bătăile cu mai multă ardoare.

Într-un sfârşit Narada ajunse la Mitul lui Belzebut, Stăpânul Haosului:

— Din vremuri străvechi se spune: tot ce există îşi are opusul său. Şi astfel din umbra lui Ur-Makapac apăru Belzebut, Stăpânul Haosului. Şi era plin de trufie Belzebut. Şi şi-a dorit Belzebut să fie mai puternic decât Ur-Makapac. Şi atunci Belzebut a oprit cursul apelor din cer, ca să-l înfrunte pe Ur-Makapac. Şi s-a înfuriat Ur-Makapac pe trufia lui Belzebut şi s-a năpustit asupra lui ca să-l răpună. Mult s-au luptat Ur-Makapac şi Belzebut. Până când Ur-Makapac a străpuns cu lancea lui de lumină pântecele lui Belzebut. Şi apa a început din nou să curgă din ceruri. Şi l-a aruncat Ur-Makapac pe Belzebut în străfundul Pustiei şi l-a lăsat să rămână acolo în vecii vecilor!

— Slăvit fie Ur-Makapac!, reluară formula ritualică oamenii clanului.

Nu ştiu de unde au luat cei din Virakanga această poveste cu Belzebut. În orice caz, nu eu le-am insuflat-o. Trebuie să vă destăinui cu această ocazie că uneori obişnuiesc să le vorbsc oamenilor din lumea Virakanga în visele şi viziunile lor. Astfel reuşesc să-i învăț tot felul de lucruri importante pentru ei. De aici îşi trag ei înțelepciunea.

După ce ritualul recitării miturilor se sfârşi, bătrânul Ramad, căpetenia tribului, i se adresă lui Khetzal pe un ton autoritar:

— Apropie-te de mine, Khetzal!

Acesta se supuse. Oricine ştia că Ramad fusese şi el un vânător faimos în tinerețe. Khetzal rămânea nemişcat şi tăcut. Nu înțelegea ce vroia de la el bătrânul.

— Am pentru tine un dar de mare preț, îi zise şeful tribului.

Apoi scoase la iveală un obiect mic înfăşurat în blănuri scumpe. Acesta se dovedi a fi un pumnal krysse, făurit în întregime dintr-un aliaj de aur şi argint. În lumea Virakanga un astfel de aliaj era numit tlatli. Pe lama lată şi încovoiată în vârf erau incrustate simboluri magice, aducătoare de noroc la vânătoare. Ramad reintroduse pumnalul în teacă şi i-l atărnă lui Khetzal la gât.

— Acest cuțit mi-a servit bine şi m-a salvat de nenumărate ori de la primejdie, zise Ramad. De acum încolo el va fi al tău.

— Îți mulțumesc, căpetenie. Îl voi purta cu cinstea cuvenită, răspunse Khetzal şi făcu o plecăciune.

— Tu eşti eu şi eu sunt tu. Suntem un singur om. Faptele tale le săvârşeam şi eu în tinerețe. Şi tu vei dobândi înțelepciunea mea de acum, peste ani...

În mintea bătrânului Ramad se perindară amintiri din alte vremuri:

— Cândva cu acest pumnal krysse am răpus chiar şi un rinocer înaripat. Animalul se repezi ca turbat la mine, gata să mă spintece cu cornul lui ascuțit. Mă aruncam în stânga şi-n dreapta, ca să mă apăr de atacurile rinocerului. Îmi pricinuise câteva răni. Sângeram cumplit, dar nu vroiam să mă las învins. Mult timp a durat acea luptă, până când, aproape istovit de

puteri, am făcut un salt şi mi-am implântat pumnalul în beregata bestiei…

Membrii tribului ascultau cu sufletul la gură mărturisirile căpeteniei Ramad, unul dintre cei mai de seamă vânători pe care i-a avut tribul Tlatli. Treptat ochii căpeteniei, ce vedeau locuri de mult uitate, se fixară din nou pe figura tânărului din fața lui.

Khetzal îl întrebă:

— Probabil că ai un motiv anume pentru care mi-ai încredințat acest pumnal acum, onorate Ramad?

Chipul căpeteniei insufla calm şi seninătate. Aceasta îi răspunse cu o voce gravă:

— Îți încredințez o povară pe care nimeni altul nu o va putea purta, Khetzal. Ai fost ales ca să pleci în Tărâmul Sacru…

Tribul întreg îşi ținu răsuflarea.

— Şi să afli care e cauza nenorocirilor noastre şi ce l-a nemulțumit atât de mult pe Ur-Makapac. Ştim cu toții că nimeni nu s-a mai întors din Tărâmul Sacru. Dar tu, Khetzal, prin curajul şi priceperea ta, ne-ai arătat că eşti cel mai demn dintre noi pentru a fi Cel Ales. Te trimit la grea încercare, ştiu, şi îmi pare foarte rău. Dar asta e singura cale şi numai tu o poți urma. Eşti unica noastră speranță, Khetzal.

Tânărul vânător păru cuprins de îndoieli. Nimeni nu ştia ce gânduri îi treceau atunci prin minte. În afară de mine, bineînțeles.

Într-un târziu se hotărî şi spuse:

— Voi urma porunca Clanului Tlatli. Nevoile tribului sunt mai presus de nevoile mele.

— Aşa să fie, încuviinţă căpetenia Ramad. Slăvit fie de-a pururea Ur-Makapac!

— Slăvit fie de-a pururea Ur-Makapac!, îi răspunseră oamenii tribului.

Această formulă anunța sfârşitul adunării.

După ce toată lumea se împrăştie pe la colibele lor, Khetzal se îndreptă spre o poiană adăpostită, unde îl aştepta libelula lui devotată. O găsi înfruptându-se din nectarul unei flori gigantice şi zumzăind de plăcere. La apropierea lui Khetzal, libelula îşi concentră toată atenția asupra lui. Cele o sută de oculare ale insectei erau orientate spre tânăr, pline de bucurie şi nerăbdarea de a-şi regăsi stăpânul drag. Era o anumită frumusețe în această libelulă, cu corpul ei suplu, colorat în violet şi negru, şi cu aripile-i străbătute de nervuri aurii.

— Hai, Garuna! E timpul să plecăm din nou la drum.

Şi pe dată creatura îşi agită aripile, de parcă ar fi fost în stare să înțeleagă cuvintele omeneşti.

Marea aventură a vânătorului începuse.

Un fundal muzical sugerat pentru lectură – piesa „Rain” compusă de Marcel Gherman

TRADUCERI

Jack Spintecătorul (I)

(de Gerd Maximovič)

Numai aceia care s-au uitat vreodată în lumină vor realiza ce s-ar fi putut întâmpla cu tine, dacă circumstanțele ar fi fost altele, dacă purpura regală ți-ar fi atârnat de umeri, dacă ai fi fost îmbăiat în copăi de aur şi culcat în crânguri verzi, unde soarele geniului străluceşte. Ai fi putut deveni Shakespeare sau Goethe, dacă mâinile blânde ale unei mame te-ar fi mângâiat în anii prunciei tale fragede.

Cum creşte o floare, la fel te-ai fi scăldat şi tu în lumină, ai fi prins rădăcini, ți-ai fi îmbogățit talentele. Numele tău ar fi răsunat de-a lungul istoriei, nu disonant, aşa cum gazetele, dacă sunt cinstite, ți-l țipă cu frică.

Exact în acest moment, gândindu-te la astea, te-ai regăsit, văzându-ți mâinile roşii, stropite cu sângele tinerei fete pe care ai măcelărit-o şi al cărei strigăt încă îți răsună în urechi. Te priveşti în strălucirea de oțel al celuilalt bisturiu, de care n-ai avut nevoie. Te vezi alb, schimonosit, cu ochii injectați, ca ai unui copoi.

Nu eşti ruşinat? Nu. Şi în spatele tău, în direcția Tamisei, se aude un fluierat, iar felinarele cu gaz ard ceva mai profund, iar luna alunecă peste Palatul Parlamentului, pe lângă care, bizar şi mut, apele Tamisei se grăbesc ca şi când ar trece pe lângă o morgă. Nici măcar nu eşti dezgustat de măcelărirea acestei

femei, care se află înaintea ta, cu corpul despicat şi măruntaiele ițite din el.

Căci, de cum ai intrat în gangul tăcut, i-ai mirosit frica. Dar s-a înălțat deasupra tuturor relelor, gândeşti. Acum îi e bine. Este, grație crimei tale, în rai, cu îngerii, care-i cântă deja în cor.

Dar nu fi prost!

Repede, jos cu mânuşile astea de cauciuc, stropite. Pete şi pe mânecă. Puțină apă, dintr-un vas pe care-l purtai în valiza de instrumente, şi petele pălesc, apoi dispar câteva clipe mai târziu. Un câine vine de după colț, răscoleşte cu ochii roşii prin mizeria şi gunoiul oraşului.

Te ridici, iar animalul trece pe lângă cadavrul cald încă târâind un os şi mârâind din gâtlej. Dar ți-a simțit vibrația, căci eşti puternic. Când ucizi, eşti tot mai puternic. Creşti cu fiecare victimă. Dacă nu există niciun contact în lumea ta, atunci îl vei face în acest fel.

Apoi, după ce câinele a plecat, frica te prinde pentru o clipă. Maşina care te-a adus e încă acolo? În neliniştea în care-ți hoinăreşte mintea eşti capabil de orice fantezie. Asta, ca toate celelalte, vine dintr-o sursă care te-a făcut pe tine aşa cum eşti acum, cum erai ieri şi cum vei fi şi mâine – de-a lungul secolelor, de-a lungul epocilor.

Frica dispare aşa cum a venit. Te opreşti la colț, îți strângi cutia de instrumente în mână un pic şi zâmbeşti văzând un polițist cu bastonul la spinare cum se uită într-o vitrină. Fumezi o țigară şi fumul se ridică spre felinare în nori gri, spre lună, spre pescăruşii rătăciți care zboară în cercuri, pescăruşi cu ochi mari, roşii, cu ciocuri galbene şi puternice, pe care şi polițistul i-a văzut.

E ciudat cât de repede te poți obișnui cu un timp, cum începi să simți odată cu el, cum îți absoarbe ritmul vieții, de parcă acolo te-ai fi născut. Doar la început ai avut dorința, reflexul, gândul de a chema un taxi sau alt vehicul asemenea, pe care-l ştiai. Te adaptezi şi-ți este destul de la-ndemână să treci de la un televizor color la unul care luminează doar alb şi negru, ai putea chiar să te descurci şi fără, la fel cum ai putea să-ți aduci şi apă de la fântână dacă n-ar fi alte mijloace în respectivul timp.

Zbuciumul nemilos din sufletul tău, presiunea din tine, arcul, îmbrățişarea brutală – toate s-au îmblânzit în timp ce arunci țigara pe jos, în vreme ce polițistul se apropie.

— Bună seara, domnule, spune ducându-şi mâna la chipiu. E foarte rece azi, o noapte de speriat.

— Da, spui, iar ochii îți strălucesc. Ceva mai încolo, pe stradă, un beţiv dă colțul. Aerul, continui, este îngrozitor. Oamenii suferă crize de sufocare. Tocmai a trebuit să ajut o bătrână care n-a mai putut suporta ceața.

— Domnule, spune polițistul, aveți grijă. E o noapte grea. Îi apasă pe oameni. Îi îmbolnăveşte, chiar şi pe aceia care de obicei rezistă. Îşi curăță gâtlejul apoi spune: sfârşitul trecut de săptămână, când fumul sobelor s-a amestecat cu ceața iar aerul s-a făcut greu ca plumbul, am avut trei crime. Trei crime! Aici, în acest cartier. Iar femeile… spune şi se uită de jur împrejur, ca o bufniță, mângâindu-şi spatele cu bastonul. Va trebui să ne întărim postul de aici, spune, dar asta e confidențial, domnule!

— Da, spui de parcă asemenea informații îți pot fi încredințate spre păstrare, nu sunt niciodată bani pentru asemenea lucruri. De fapt, sunt bani pentru toate, dar câțiva bogătaşi vor trebui să o creadă mai întâi, înainte ca vreun lucru să poată fi făcut şi pentru cei nefericiți.

— Da, spune polițistul, așa este. Și ți se pare, în ciuda încrederii din spusele sale, că priviri furișate te căutau, de parcă purtai o pată, de parcă sângele de pe mâinile tale ți-ar fi putut fi mirosit, de parcă semnul lui Cain ți-ar fi stat pe frunte.

Dar zâmbești cu naturalețe, apoi îți strângi mantaua în jurul umerilor, îți atingi pălăria, cu ținuta unui adevărat gentleman, apoi porneşti mai departe, pe strada Oxford, cu paşi măsurați. E plină de viață. Traversezi Picadilly Circus, unde birjele se-nghesuie, vezi toate femeile înfloritoare, toată viața înfloritoare, dar îți înăbuşeşti aceste gânduri şi deodată auzi zgomote în spatele tău: fluierul de poliție, țipetele, paşii grăbiți, înjurăturile şi strigătele: „Opriți ucigaşul!”, care plutesc deasupra gălăgiei serii, de parcă păsările timpului, păsările viitorului, păsările sorții ar zbura chiar acum, scârțâind din gâtlejuri.

Odată trecut de Big Ben, te holbezi în apele întunecoase şi grăbite ale Tamisei. O barcă trece cu lumini galbene, strălucitoare, şi vezi cupluri îmbrățişându-se mai jos, unde sunt piramidele, strângându-se unii pe alții, căldura vieții zvâcnind, care ție nu ți-a fost dăruită niciodată, săruturile şi căldura care ți-au fost răpite, căci ți-au fost date doar atât cât să ştii ce-i fericirea, dar numai fericirea altora, şi chiar şi unii dinte ei unii doar o simulează, de parcă ar trebui să-şi învețe rolul pe care viața li le-a pregătit, doar ca să pară normali.

Cunoşti străduțele şi cotloanele, le-ai putea recunoaşte chiar şi după miros. Şi te grăbeşti spre maşină. Îți puseseşi Londra în minte şi ore întregi ți-ai făcut planurile pentru excursie şi nimic nu ai lăsat la voia întâmplării, nimic care să te poată surprinde. Da, eşti inteligent, eşti omul care vine din abis şi care dispare în abis, omul care a studiat cronicile trecutului şi care ştie unde-l vor purta următorii paşi.

Apoi simți miros de chiparos şi cimbru şi un sentiment de pace şi doliu ți se strecoară în suflet în timp ce atingi marmura rece a cimitirului Highgate. Plouă încet, iar perdeaua de ceață este ruptă şi pare că însuşi aerul transpiră. Pentru un moment, căci nu-ți găseşti maşina imediat, bătăile inimii parcă ți se poticnesc. Trebuie că eşti oarecum confuz , ceea ce te surprinde, căci nimic asemenea nu ți s-a mai întâmplat ție, celui care operează atât de atent, şi din nou ți se pare că auzi țipetele păsărilor galbene cu alb.

Apoi, când norii se despart pentru un moment, îți vezi maşina în lumina palidă a lunii. Aproape că dăduseşi peste ea, bâjbâind printre morminte. Dar cilindrul care te-a purtat din timpul tău arată ca o criptă, formele care te-au făcut mereu să te simți în siguranță arată ca un mormânt. Şi te gândeşti că ar trebui să găseşti un loc mai bun de parcare data viitoare când vei lovi, ca să nu-ți pierzi fanteziile de sub control.

- în traducerea lui **Alexandru Lamba -**

RECENZII

„NEMURITORUL” de Roger Zelazny

(de Teodora Matei)

„Nemuritorul” (This Immortal) a primit premiul Hugo 1966 la categoria roman. E una din cărțile neancorate într-un timp anume. Orice vârstă am avea, oricâți ani ar trece de la publicare, universul creat de Zelazny e la fel de captivant.

Conrad (fost Constantin) Nomikos trăieşte pe insula Kos din Mediterană împreună cu soția Cassandra. Femeia e tânără şi frumoasă. Conrad e opusul acesteia, sub aparențele unui bărbat blocat la o vârstă incertă, între douăzeci şi treizeci de ani. Are chip jumătate de demon, jumătate de semizeu.

La acel moment, planeta e condusă de un director, numit de guvernatorul de pe Taler, căruia i se supune. Directorul conduce Oficiul pentru Decorații, Distincții, Însemne, Simboluri şi Heraldică, al cărui membru este şi Conrad. Populația e de patru milioane de locuitori: oameni şi mutanți. Mişcarea returnistă are ca scop întoarcerea pământenilor pe planeta natală.

Eroul primeşte misiunea de a-l însoți pe Cort Myshtigo, actor şi ziarist din Vega, într-o călătorie care să-i prezinte ce mai rămăsese din Pământ. Veganul e intrigat de discrepanța datelor găsite în arhivele pământene referitoare la Conrad, motiv pentru

care l-a ales să-i fie gazdă prin Locurile Vechi. Pe de altă parte, crede că vârsta înaintată, incertă, a ghidului şi legendele despre acesta i-ar garanta supraviețuirea. Myshtigo stabileşte traseul, evitând India, Orientul Mijlociu şi Extremul Orient, spunând că se documentează pentru o carte. Încropesc un grup din care fac parte şi alți membri ai Oficiului.

Atitudinea asupritoare şi arogantă a veganilor față de pământeni generează o antipatie profundă între cei doi. Conrad simte că omenirea ar trebui să fie recunoscătoare albaştrilor pentru că, după Cele Trei Zile care au adus sfârşitul civilizației, i-a oferit adăpost. Recunoştința acestuia se opreşte în fața curiozității manifestate de ceilalți față de ruinele unei civilizații distruse. Are îndoieli în ce priveşte scopul călătoriei.

Deasupra Vechiului Cairo, skimmerul le este atacat de Cei Fierbinți, forme întunecate uriaşe cu aspect uman. La marginea oraşului, vaca cu şase picioare scoate apă învârtind o roată, iar piramida lui Keops e demolată pentru a obține materiale de construcție. Veganul e atacat, pe malul Nilului, de un boadil (încrucişare între şarpele boa şi crocodil).

Tot în Egipt, călătorii sunt surprinşi de un cutremur cu epicentrul în apropierea insulei Kios. Conrad află că insula a dispărut de pe hartă şi are un moment de furie, în care îşi arată puterile supra-omeneşti. Tovarăşii săi cred că el ar putea fi legendarul asasin Karaghiosis, apărătorul Pământului.

La Atena, Conrad e avertizat de povestitorul satului să se ferească de „luptătorul străin”. Află legenda Bestei Negre, a Omului Mort şi a câinelui Bortan, copoiul Iadului. Într-o pădure din Volos interpretează la nai melodii ce adună satirii, ceea ce-i face pe însoțitori să-l considere zeul Pan.

Încercând să apere viața lui Mysthigo, provoacă la duel un alt participant la misiune, Hasan, cel cu vârsta cât jumătatea

Timpului. Acesta alege, ca armă, praştia lui David. Duelul e întrerupt de un atac al canibalilor care-i iau ostatici. Pot fi eliberați dacă învinge Omul Mort. Grupul reuşeşte să scape şi continuă drumul spre Pagasea, locul de pornire al Argonauților în căutarea Lânii de Aur.

Veganul decide să-şi întrerupă călătoria, declarându-se mulțumit cu datele obținute până atunci. Conrad află de intențiile pământenilor de pe Taler de a renunța la ideea întoarcerii pe Pământ şi de dobândire a autonomiei. Veganii se îndepărtează şi ei de principiile returnismului. Mysthigo nu fusese decât un cercetaş. Trebuia să adune date despre cel mai bun, viteaz, altruist pământean.

Pământul e răscumpărat de la talerieni de familia lui Cort; acesta moare, iar beneficiarul testamentului e Conrad. Eroul moşteneşte o planetă pe care trebuie să reclădească civilizația.

Ce a adus nou: Ar fi un roman de aventuri combinat cu personaje mitologice dacă acțiunea nu s-ar petrece pe un Pământ ce a cunoscut Apocalipsa, plin de Locuri Fierbinți radioactive. Muncile eroului sunt deseori comparate cu ale legendarului Hercule. Le duce la împlinire alături de un extraterestru albastru, vorbeşte despre tratamentul S-S de menținere a tinereții şi îşi poate îndeplini dorințele prin telepatie, un fel de transfer al spiritului într-un trup aflat la distanță. Cartea abundă în trimiteri la mitologia greacă, dar şi la texte aparținând lui Tom Paine, James Joyce, Thomas Carlyle, Wordsworth, Byron, Yeats. De altfel, unul din conflictele lui Cort cu un poet pământean plecase de la disputa asupra celui mai bun poet al lumii, considerat a fi un vegan. Romanul e o declarație de dragoste făcută Pământului cu metaforele avute la îndemână de un scriitor de SF. Deloc puține, deloc seci.

Cu ce am rămas: „Iată de ce mă simt reîmprospătat ori de câte ori mă întorc, pentru că acum, când sunt un bărbat cu mulți ani în cârcă, simt la fel despre întregul Pământ. Iată de ce-am luptat, de ce-am ucis şi-am pus bombe, de ce-am încercat orice şmecherie juridică legală pentru a-i împiedica pe vegani să cumpere Terra, bucată cu bucată, de la guvernul în contumacie aflat pe Taler. Iată de ce mi-am croit drum, de fiecare dată sub un alt nume, în marele aparat administrativ care conduce această planetă şi în mod deosebit la departamentul de Arte, Monumente şi Arhive. Acolo aş putea lupta pentru a păstra ce-a mai rămas, aşteptând între timp evoluția evenimentelor.”

„TRANSFER” de Michael Haulică

(de Alexandru Lamba)

A început cu o bucățică de text, publicată online de autor: „— Aaard sidiuri! Aaard sidiuri! Bărbatul are o mustață enormă, prăbuşindu-i-se de-o parte şi de alta a buzelor îngălbenite de tutun, de cancer, de sirop de pătlagină ori mai ştiu eu ce altceva ar putea fi...” Mi-a fost de-ajuns ca să-mi stârnească interesul. Uau, m-am gândit, o societate futuristă, probabil în plin declin tehnologic, în care a inscripționa un CD (pardon, sidiu!) devenise o treabă complicată, care, nemaiputând fi făcută de oricine, oricând, generase bresle specializate! Sau, poate, o fi vorba de vremurile alea, de la începutul anilor ‘90, în care, tot aşa, stăteai la coadă la câte un centru de copiere ca să-ți încerci norocul, cu vreo două-trei sidiuri la tine, doar-doar oi reuşi să transferi nişte muzică de pe un hard al unui prieten. Chestia asta trebuie citită!

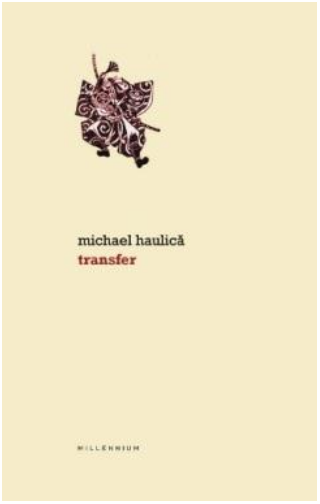

M-am înşelat în predicții, n-a fost nici una, nici cealaltă. Nu m-am înşelat, în schimb, în concluzie. Dar ajungem noi şi acolo.

Din nu-ştiu-ce considerente, autorul – Michael Haulică – a „omis” să menționeze numele cărții din care textul amintit făcea parte. A scris doar că este vorba despre „o carte”. Iar eu, cum era

chiar înainte de Gaudeamus, m-am gândit că, cel mai probabil, aveam să găsesc cartea la târg.

Aici nu m-am mai înşelat, deşi nu ştiam exact ce căutam. Când am ajuns la stand, am întrebat: „Aveți ceva de Michael Haulică?" iar nenea de acolo mi-a pus în brațe volumul „Transfer". Ei, cum altceva nu era, m-am decis să-l iau, mai ales că, între timp, mai dădusem peste un alt fragment, citez: „Lenjeria îmi venea la fix, bluza plesnea încercînd să-mi cumințească sînii care împungeau cu sfîrcurile întărite sutienul, adulmecînd mătasea de dincolo de el, tînjind să se gudure, să se lase mîngîiați, alintați, … " chiar şi mai laconic prezentat ca făcând parte „din aceeaşi carte". Nu prea-mi dădeam seama dacă „aceeaşi carte" se referea la cea din care era extras primul fragment sau… dar n-aveam de ales. Măcar unul dintre ele să fi fost din volumul pe care-l achiziționasem, şi tot eram satisfăcut.

Şi-am plecat mulțumit de la târg căci, deschizând cartea imediat ce m-am îndepărtat de stand, m-am trezit că ea striga la mine că aaarde sidiuri!

A urmat un galop de sănătate prin cele patru părți care împart cartea în tot atâtea proze funcționale şi separat, dar care alcătuiesc împreună un mozaic postmodernist atât şui, încât te obligă să te dai câțiva paşi mai în spate şi să-l priveşti cu capul pe-o parte ca să-l dibuieşti. Însă efortul a meritat pe deplin căci, în exoticele şi țipătoarele nuanțe în care Michael Haulică a ales să-l alcătuiască, m-am regăsit deschizând o mică fereastră spre un viitor țipător dar al naibii de plauzibil, în care extravaganța şi opulența au invadat standardul, făcând ternul actualmente comun să iasă în evidență.

Prima parte, „Vremea zăpuşelii", deşi, cum spuneam, se poate autoîntreține, funcționează în ansamblu ca o introducere, atât în economia acțiunii cât şi a narațiunii în sine. Scriitura se prezintă

pe sine odată cu fixarea cadrului, a personajelor şi a unei intrigi bizare, aparent haotice.

Ne este înfăţişat un amalgam artistic, un caleidoscop de tendinţe în toate domeniile, întrepătrunzându-se, influenţându-se şi fuzionând, ne regăsim în faţa unei lumi pestriţe, în care chiar şi-un zâmbet sau o atitudine poartă o etichetă, iar auto-reinventarea, prin metode ca machiajul de exemplu, explodează efectiv.

Aflăm că ne aflăm în „Oraşul vechi”, cartier şi nu prea al Inandului, urmărind un veleitar obsedat de gândul de a se vedea scriitor.

Până aici, nimic nou, nu-i aşa? Adică... fac şi eu ca acela: „Suntem mulţi...”. Ei, partea interesantă e că aici ei formează un fel de breaslă, o comunitate în care, dacă alegi să intri, trebuie să-ţi iei scrisul în serios şi să-l practici zilnic. Să i te dedici, să-i devii sclav. Lucru cu atât mai dificil cu cât chiar şi blogăritul online, ca şi arsul de sidiuri, nu mai e ceea ce ştiam noi, nu mai poate fi întreprins solitar şi unilateral, beneficiind de confortul propriei chilii, ci implică efort, proceduri rigide şi interacţiuni cu personaje obtuze. Însă „Gibsonii”, aspiranţii la marea glorie, nu sunt descurajaţi, dimpotrivă.

Prea multe despre „William Lotek Sendai-Seven”, despre blogul lui, despre aspiraţiile şi idilele lui, n-am să vă spun, de teamă să nu să stric plăcerea lecturii, ci am să-mi tai scurt, în manieră „Kill Bill”, vorbăria despre acest episod.

Şi am să trec la următorul, „Glitcherine”. Aici, scriitura ia o tentă ceva mai intimă, mutându-se la persoana I şi împrumutând personalitatea protagonistului, un detectiv care nu prea se poate hotărî dacă este cel sedus sau seducător.

Cu o acțiune creionată lapidar şi având drept scop principal susținerea cadrului artistic, ne avântăm şi mai mult în explorarea zonei care dă identitatea timpului insinuat, găsind „Glitch”-ul ca principală formă de manifestare. Lumea tinde să se simplifice pe măsură ce se diversifică, actul artistic se bazează mult mai mult pe spontan şi interactiv, puterea de improvizare şi de comunicare instantanee, directă şi specifică cu un anumit public într-un anumit cadru, definind artistul de tip nou. Profunzimea actului creator este din ce în ce mai puțin importantă, întâietatea fiind luată de acel „Aici şi acum”, de zvâcnirea de moment, de specularea din goana calului a oportunităților oricât de strâmte. Artistul impresionează prin orice poate: exprimare, look, sex-appeal, glammour… totul pentru efect, totul pentru explozie.

Dar, cum „Glich”-ul este exploziv dar scurt, să trecem la textul dominant al volumului, nu numai prin volum ci şi prin idee, „O hucă în minunatul Inand”.

Abia aici, în al treilea capitol, beculețele cititorului încep să se aprindă, odată cu dezvăluirea intrigii şi motorului care face întreaga sinergie să se deruleze.

Cu intenția clară de a zugrăvi fenomenul central (pe care nu vreau cu nici un chip să-l dezvălui) cât mai apropiat prostituției, în întreaga sa paletă cromatică şi privită din ambele perspective, povestea ne poartă printr-o lume subterană, cu reguli şi tradiții stricte, pe care trebuie să le respecte atât cel care se vinde cât şi cel care cumpără, iar ramificațiile şi implicațiile celor mai simple în aparență decizii se împletesc în urzeli groteşti. Şi cum altfel am fi putut fi introduşi într-o asemenea lume dacă nu prin frumoasele scene ale Casablancăi, de către romanticul ei pianist?

În fine, partea a patra ni-l readuce în prim plan pe bietul „William Lotek Sendai-Seven”, privit cu totul altfel de către cititor, căci cucuvelele nu sunt ceea ce par a fi.

Şi iată-ne la sfârşitul unui roman în care umorul subtil şi bine dozat, izvorât nu atât din situațiile în sine cât din pistele sugerate pentru mintea cititorului, se împleteşte cu imaginile de tip manga sau chiar uneori anime, pentru a da aromă în plus, ca de miere şi ardei iute, lecturii, care, şi aşa, în curgerea ei, arde gâtlejul. Cunoscătorii vor şti. La fel cum vor şti şi că, dacă dulceața dispare uşor-uşor de pe limbă, usturimea rămâne şi se cere potolită. Şi cum altfel să o potoleşti dacă nu golind încă un pahar?

ESEURI

De de nu (mai) scrie omul

(de Teodora Matei)

S-a trezit într-o bună dimineață cu o idee trăsnet. Poate văzuse un film de excepție, ori cineva drag îi spusese nişte cuvinte alese. Nemaiacordând atenție sursei, omul se aşază la scris. Înfrigurat, umple pagină după pagină după pagină... Nu are experiență, nici n-a absolvit cursuri de scriere creativă. Ştie doar să scrie corect gramatical. Se mai bazează pe notele mari la compuneri luate în şcoala generală. Timpul ăla a trecut de mult, n-a mai aşternut pe hârtie altceva decât liste de cumpărături, dar asta nu-l împiedică să creadă că ar putea fi părintele unei capodopere.

Odată povestirea scrisă, trebuie să-i caute o gazdă. Revistele alea online sunt prea sus, aşa crede bietul om. Acolo sunt nişte nume. Le-a citit creațiile. Multe din ele i-au rămas în minte. Au comentarii, în josul paginii, prin care autorii sunt lăudați, criticați. Citeşte omul nostru comentariile. Cade pe gânduri. Cum ar fi dacă...? Nu, exclus, n-are curaj... Îşi încearcă, în schimb, norocul, pe un site literar. Nu-i trebuie aprobare de la redacție, doar un cont plus copy-paste la textuleț. Se încarcă instantaneu. N-are prea mari speranțe, numele nu-i e cunoscut; dar speră ca ideea să li se pară şi altora la fel de bună cum i s-a părut lui.

Ar putea lua premiul săptămânii / al lunii, aşa cum lua, sistematic, maestrul M. Nimic material, dar textul rămânea pe prima pagină până când era detronat. Citea tot ce publica

maestrul: proză, poezie, critică. Vizualizări: sute sau chiar mii. Nu prea înțelegea omul criteriile cititorilor; se gândea că, probabil, sunt la alt nivel. Începe să-şi facă singur campanie. Abordează familie, prieteni, colegi. Le spune: „Uite, am publicat o povestire pe un site literar. Ar însemna tare mult pentru mine dacă ai intra pe linkul ăsta şi ai citi." După primele întrebări perplexe: „Cine, tuuuuu...?!" a renunțat să mai spere. Nici n-a răspuns: „Da, eu, de ce?! Nu mă ajută fața, par prost, care-i problema?!" Citise el undeva că nu trebuie să-ți superi cititorii. Dacă, vreodată...?

După câteva luni are o sută de vizualizări, maestrul postează cu aceeaşi fervoare, textul omului e pe pagina 20, nu mai ajunge nimeni la el dacă nu-l caută în mod expres. Omul abandonează lupta; fusese un vis frumos. Din timp în timp mai accesează site-ul ca să-i citească pe ceilalți. Îşi spune, resemnat: „Poate asta se caută, eu nu scriu ca ei..." Într-o zi, site-ul e închis. Nu înțelege nimic; găseşte nişte articole referitoare la el şi cade pe gânduri. Înțelege cum stă treaba cu administrarea, cu „cine-mparte parte-şi face", cu vizualizările pe naşpa. Prinde puțin curaj, îşi ia textul la citit, mângâiat, pupat, spunându-i că poate nu-i chiar aşa de prost.

N-a abandonat nicio clipă revistele online. A citit constant, lună de lună. A mai îmbătrânit, s-a mai înțelepțit ori nebunit... Nimeni nu poate şti, cert e că povestirea capătă o continuare, omul e încântat de rezultat şi îşi ia inima în dinți. Trimite primul text la una din reviste. Una singură, aşa simțise. Trăieşte cu inima cât un purice fiecare zi din cele treizeci în care ar fi trebuit să primească un răspuns. Trec toate, mute. Li se adaugă alte şaizeci. Revine la scris liste de cumpărături. Din timp în timp verifică e-mailul. Prin minte îi trece: „Cine, tuuuuu...?!" Avuseseră dreptate, nu era de el.

Are un impuls într-o zi de primăvară cu soare timid aducător de zâmbete. Scrie la redacție, fără mari speranțe. Primeşte un răspuns din care află că perioada când alesese să-şi trimită textul fusese una de reconstrucție a paginii. Unele mesaje se pierduseră. E încurajat să retransmită povestirea. O face. Răspunsul e mai mult decât încurajator: apare în numărul următor. Adică a doua zi. Zâmbeşte mulțumit. Spune tuturor în gând: „Da, eu!" Face asta lună de lună, aproape un an, cât durează serializarea. Scrie alte povestiri care-şi fac loc alături de primele, apar ecouri. Cunoaşte fizic sau doar virtual oameni ale căror poze apăreau, alături de nume, în reviste. Înțelege că nu-i desparte decât o fărâmă de talent ori curaj. La nevoie, pot fi prieteni adevărați.

În această calitate, dau sfaturi sau fac recomandări. Ce i-a rămas omului în cap a fost: „O editură nu publică no-name-uri. Pentru asta trebuie să fii genial, să fii Stephen King." Autorul e realist, nu-şi face iluzii. Urmează, însă, următorul sfat: „Scrie un mail domnului D. Se ocupă de începători, a lansat o grămadă." Omul nu se va adăuga niciodată acelei grămezi. În primul rând, pentru că D nu dă niciun semn că ar fi primit materialul ori s-ar fi aplecat asupra lui. În al doilea rând, pentru că domnul s-a retras. Nu înainte de a face o cronică elogioasă unui volum cartonat semnat de un nume din cu totul alt domeniu decât literatura. Omul nostru n-a cumpărat volumul; n-a citit prefața decât pe sărite, într-o librărie. I s-au înceţoşat ochii. Pe fundal rula refrenul: „Cine, tuuuuu…?!"

El ştie că ar fi suportat orice critică, fie ea şi publică. Se încurajează, spunându-şi că absența unui răspuns a fost un semn de delicatețe din partea domnului. N-avea de unde să ştie că omul preferă să tragă dintr-o dată leucoplastul de pe o rană, fără amânări, fără amăgiri.

Din întâmplare, vede un anunț pe un site de socializare. Un concurs la editura X. Regulamentul – ciudățel, dar omul nostru se conformează. Îşi creează o adresă nouă de e-mail fără indicii de nume, titlu, etc. Formatează textul pe A7 cu font pam-pam (n-a fost chiar aşa, dar nici departe). Verifică datele şi transmite. Şopteşte un „Doamne-ajută!” când apasă ultimul click. I se confirmă primirea materialului. Stă liniştit. Numărul de concurenți era limitat. Data de anunțare a rezultatelor: 30 februarie, să zicem (ştiu că nu există, dar pentru unii ar trebui creată). Un al doilea e-mail de la editură sună ademenitor: „Dacă nu mai aveți răbdare până la comunicarea rezultatelor… etc… puteți publica la editura X în regie proprie. Fiind deja un participant la concurs, aveți o reducere de… la sută.”

Nu răspunde decât în propria minte: „Nu, mulțumesc, am răbdare. Dacă voiam self-publishing nu participam la concurs.” Pe la jumătatea lui februarie, apar pe site-ul de socializare nişte felicitări adresate câştigătorilor. Ups! Nu cumva e prea devreme? Reciteşte regulamentul: scrie clar 30 februarie. Se uită-n calendar: nu-i decât 15. Face nişte săpături. Găseşte anunțul editurii, mândră nevoie-mare să-şi medalieze premianții. Omul nostru le citeşte numele, evident că al lui nu-i printre ele. Cu un gust amar pe cerul gurii, scrie pe adresa aceea de mail. I se răspunde prompt: ”Ah, da… De fapt, câştigătorii au fost anunțați pe 10 februarie, pe site-ul Y.” Mai primeşte o dată lista numelor. Le ştia, habar n-are cine sunt, cum scriu… Poate sunt mai buni. Ce-l doare cel mai mult e insistența ofertelor venite de la editură pentru când i-ar da prin cap să publice pe banii lui.

Deocamdată nu-i dă. Nu de alta, dar are coşmaruri cu el dormind pe teancuri de cărți pe care nu le vrea nimeni. Nici măcar de pomană. I s-a întâmplat şi asta, dar nu-i place să-şi reamintească. A vrut să ofere o carte, la alegerea primitorului. Scrisă de oricine, oricând. A fost refuzat: „Ăăăă… nu ştiu ce să

zic, dar… nu, mersi!” E din categoria: „Cine, tuuuu…?!” A ochilor bulbucați de uimire.

I s-a mai spus: „Nu ştiu dacă-mi place ce scrii tu acolo.” Replica timid: ”Dar ai încercat?” „A, nuuuu… că n-am timp…” Şi-a înghițit un răspuns acid cu care n-a vrut să rănească: „Pe bune?! Dacă rupi câteva minute dintr-o telenovelă, unele dintr-un joculeț frumos colorat, altele – din lectura tabloidelor… s-ar găsi. Atât cât să treci cu privirea peste ideile mele. Să-mi acorzi puțin credit.”

Omul înaintează cu paşi mici. O povestire ici, o poezie dincolo. Are texte pe care nu ştie dacă le va vedea vreodată publicate. Nimeni nu-i spune nimic. Are altele, alese din multe, apărute lângă nume de oameni mari. Îşi spune mereu că balanța e în echilibru: un plus într-o parte aduce un minus în alta. Nu vrea să fie popular, nici bogat. Vrea doar să transmită. Uneori pune armele scrisului în cuiul Tristeții. În zilele următoare se găseşte cineva să-i scrie un comentariu într-un subsol de pagină sau mesaj privat. Să-i spună cum i-au rămas în minte cutare sau cutare cuvinte. Ori altcineva care să-i asculte temerile şi să-l încurajeze:”Fii serios, tu poți să faci orice-ți pui în minte!”

S-ar lăsa omul de scris, dar nu se lasă scrisul de el. Îl bântuie, îi furnică degetele. Când se gândeşte să se oprească, întâlneşte oameni curați, buni. Maestrul M, editura X, redactorul care nu obişnuieşte să răspundă nu erau decât uscăturile pădurii. Restul copacilor sunt drepți, vii. Omul tot speră să prindă şi el rădăcini undeva într-o margine. Trăieşte ca-ntr-un montaigne-rousse; din timp în timp se gândeşte să nu (mai) scrie. Tremură pentru fiecare frază, sperând să fie pe undeva un suflet să-nțeleagă, să se simtă mângâiat.

La întrebarea:”De ce (mai) scrii?” răspunde tot mai des: „De ce nu?”

Alvin Toffler şi Al Treilea Val

(de Marcel Gherman)

Într-o lume în schimbare, se impune cu de la sine putere elaborarea unor noi teorii sociale, adaptate la noua realitate. În acest context, ideile unor gânditori precum Alvin Toffler, Francis Fukuyama, Marshall McLuhan sau Jean Baudrillard au reuşit să pătrundă în mainstream-ul societăților lor şi să devină un bun general.

Pe parcursul ultimelor decenii, la teoriile sociologului american Alvin Toffler s-au raportat frecvent mediile politice şi corporative, aserțiunile sale fiind chiar utilizate drept argument în discursurile unor demnitari de prim rang.

S-a născut în 1928, în New York City, şi a urmat studiile la Universitatea din New York. Dar în loc să-şi susțină examenul de licență, a preferat să se angajeze într-o fabrică din Detroit, pentru a observa din prima sursă natura civilizației moderne. Experiența de muncitor avea să i se întipărească adânc în memorie. Odată a rămas siderat văzând cum o femeie care suferise un accident şi-şi pierduse degetele de la o mână, părea mai puțin îngrozită de mutilarea ei fizică decât de perspectiva de a rămâne şomeră. Biografia lui Alvin Toffler va rămâne strâns legată de oraşul Detroit, care a fost pentru o perioadă îndelungată cel mai important centru industrial din lume şi unde aveau să se manifeste premisele unei noi ordini mondiale.

„Motor City” avea să-l inspire, mult mai târziu, în scrierea cărții vieții sale, Al Treilea Val, apărute în 1980. Conceput ca un adevărat manifest al civilizației tehnologice a secolului 21, acest volum ar putea fi comparat cu ceea ce a însemnat „Capitalul” lui Marx pentru socialism. În Al Treilea val Toffler împarte istoria în câteva perioade distincte, marcate de trei valuri de schimbare. Primul val, care s-a manifestat cu 10.000 de ani în urmă, a fost cel al revoluției agrare. Al Doilea val, cel al revoluției industriale, s-a declanşat acum trei secole. Din această amplă perspectivă, Alvin Toffler consideră că în ultimii ani lumea asistă la emergența unui al Treilea val de schimbare şi a unui nou tip de civilizație, bazate pe principii radical diferite față de cele ale societății industriale.

În era industrială, în toate domeniile, chiar şi în cele umaniste, a fost aplicat mecanicismul, întreaga societate fiind organizată după modelul unei maşinării. Sociologul american citează în cartea sa un discurs al lui Troțki în care acesta vedea modelul societății ideale asemenea unui mecanism perfect racordat. Cât de direct se asociază aceste idei cu teoriile mecaniciste lansate de Frederick Winslow Taylor, pe care scriitorul Evghenii Zamiatin l-a plasat în centrul universului aberant din romanul „Mî”! Zamiatin descrie o societate în care cetățenii merg pe stradă în marş şi poartă numere de identificare în loc de nume. Ideile lui Taylor au fost apoi asimilate pentru a fi puse în practivă de către arhitecții regimului comunist.

Din punctul de vedere al lui Alvin Toffler, capitalismul şi socialismul reprezintă de fapt două fațete ale aceluiaşi sistem, ambele fiind nişte creații ale civilizației industriale. El distinge, de asemenea, câteva atribute definitorii ale societății de tip al Doilea val: Standardizarea, Sincronizarea, Concentrarea, Masificarea, Centralizarea şi Sistematizarea. Sistemul educativ din perioada industrială a funcționat ca o „fabrică de oameni”, care, pe lângă predarea materiilor de bază, îi condiționa pe tineri

să fie punctuali şi disciplinați, pregătindu-i pentru o muncă repetitivă, de la oră la oră, în fabrici sau oficii. Pentru a asigura ordinea, elitele civilizației de tip al Doilea val au orchestrat o omogenizare forțată a societății, orice manifestare de imprevizibil fiind privită ca un factor destabilizator. Astfel viața omului modern a devenit atât de previzibilă, încât un grup de cercetători a fost în stare să alcătuiască o listă cu toate ocupațiile posibile pe care le poate realiza un individ, ca, de exemplu, să schieze în munți sau să viziteze grădina zoologică. O listă extrem de restrictivă, totuşi.

Astăzi se observă o mutație evidentă în caracterul şi comportamentul reprezentanților tinerei generații, care, spre deosebire de părinții şi bunicii lor, suportă cu dificultate munca mecanică, repetitivă. În societatea celui de-al Treilea val, dezvoltarea tehnologiei a condus la un fenomen de demasificare şi la reafirmarea individualității. Dacă societatea industrială s-a bazat mai ales pe forța brută, atunci, în era tehnologică, primează cunoaşterea.

Tranziția spre societatea de tip al Treilea val şi procesul de înlocuire a industriei perimate prin tehnologii performante s-a resimțit acut în acelaşi Detroit, provocând situații de criză şi şomaj. În prezent, din cauza închiderii multor uzine, acest oraş a ajuns într-o stare de devastare totală, cartiere întregi rămânând acum pustii.

Ampla bibliografie a lui Alvin Toffler cuprinde şi o carte intitulată Consumatorii de cultură, apărută încă în timpul administrației Kennedy. În această lucrare Toffler a lansat ideea că opțiunea membrilor societății moderne pentru un anumit tip de creații artistice le consolidează individualitatea, protejându-i contra uniformizării şi dezumanizării. Autorul observă, de asemenea, că aristocrațiile financiare nu se manifestă neapărat şi ca nişte elite culturale, amintind de faptul cum în America

secolului XIX actorii teatrelor ambulante erau persecutați de poliție de rând cu haimanalele, sau făcând aluzie la un judecător american care ar fi declarat odată malițios: „Nu ştiu cine e acest James J. Shakespeare!”. Nelipsit de umor, autorul citează dintr-un număr al revistei Vogue de la sfârşitul secolului XIX: „Acum, când băile publice sunt accesibile oricui, oare prin ce mai poate fi definit un gentilom?”.

Volumul Şocul viitorului (1970) a avut la origine câteva lucrări de cercetare despre impactul dezvoltării accelerate a tehnologiei, comandate lui Alven Toffler de către corporațiile IBM, AT-T şi Xerox.

Power Shift: Cunoaştere, capital şi violență la frontiera secolului 21 (1990) are ca temă tensiunile din lumea corporativă şi politică provocate de ascensiunea noilor elite ale societății de tip al Treilea val şi de marginalizarea elitelor celui de-al Doilea val.

Război şi antirăzboi (1995) abordează strategiile de evitare a conflictelor armate în viitor, iar, în cazurile când acestea sunt inevitabile, de reducere a pierderilor de vieți omeneşti. Cartea introduce concepția de război non-letal şi descrie strategia aplicată de generalul Schwarzkopf în timpul Operațiunii Furtună în Deşert, precum şi ideile elaborate în cercurile militare americane pentru a preveni în viitor dezastre precum cel al războiului din Vietnam, al luptelor în tranşee din timpul primului război mondial, sau al bătăliei de la Gettysburg din timpul războiului civil american, care s-au soldat cu pierderi umane imense.

Cea mai recentă carte a lui Alvin Toffler este Capitalul revoluționar (2006) şi descrie noile oportunități de dezvoltare economică apărute în societatea de tip al Treilea val.

În fine, ideile lui Alvin Toffler, inclusiv cele din Al Treilea val, au avut efecte surprinzătoare şi asupra evoluțiilor din cultura sfârşitului de secol. Dar acesta este deja alt subiect…

AUTORUL ÎŞI PREZINTĂ CARTEA

URSSA

(de Sergiu Someşan)

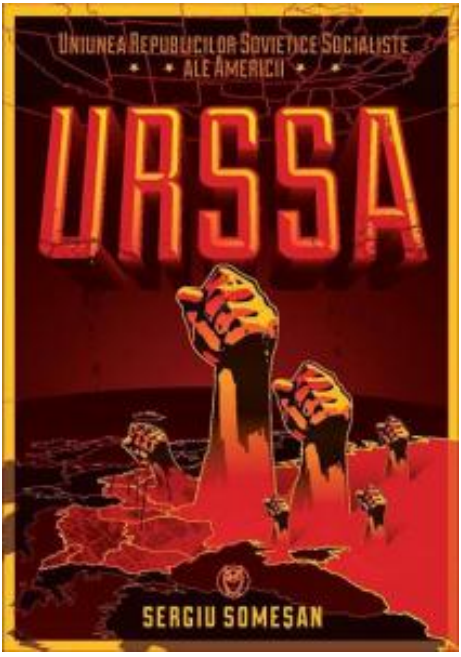

Dintotdeauna conducătorii Uniunii Sovietice şi-au dorit să poată elimina dintr-o singură lovitură Inamicul Principal, cum numeau ei Statele Unite ale Americi. Dacă nu le-ar fi fost teamă de riposta nucleară a acestui inamic, în mod sigur ar fi pornit un astfel de război, pe măsură ce problemele din propria lor țară se acutizau. Nu ar fi fost prima dată când liderii unei țări declanşau un război pentru a redirecționa ura poporului asupra unui inamic extern, vinovat de toate relele din lume.

La sfârşitul anului 1986 se părea că o astfel de ocazie se ivise în sfârşit: preşedintele KGB, Viktor Cebrikov, pusese la punct un plan ingenios care, cel puțin teoretic, nu putea da greş. Folosindu-se de o tehnologie nouă, Viktor Cebrikov pregătise un ingenios plan de invazie care avea să ducă la nimicirea definitivă

a Inamicului Principal. Implicați fără voia lor, un jurnalist american şi o tânără locotenentă KGB se vor îndrăgosti unul de altul şi vor demonta acest minuțios plan pentru a-şi salva dragostea.

ARTA IMAGINARA

BD

Autoironia

(de Alexandru Lamba)

Autoironia
CE E ASTA?
NOUA LISTĂ DE SUBIECTE TABU. TE ROG SĂ O CITEȘTI ȘI SĂ ȚI-O ÎNSUȘEȘTI! IAR DE MÂINE, SĂ NU MAI VĂD CARICATURI PE TEMELE ASTEA!
TOATE ASTEA? RELIGIE, ORIENTARE SEXUALĂ, CULOARE A PIELII, GREUTATE CORPORALĂ, EVENIMENTE ISTORICE, NAȚIONALITATE, MODĂ, MUZICĂ, ... SPORT?
EXACT! SUNT SUBIECTE SENSIBILE, OAMENII POT FI UȘOR JIGNIȚI, NU VREM SĂ NE ASUMĂM RISCURILE.
DAR SUNT CARICATURIST...
ȘI? E ÎN NATURA TA SĂ TE LEGI DE SENSIBILITĂȚILE OAMENILOR?
PĂI... MĂ ROG, FIE. MĂCAR AUTOIRONIE AM VOIE?
AHA! DECI ASTA URMĂREȘTI! DUP-AIA SĂ NE DAI PUBLICAȚIA ÎN JUDECATĂ PENTRU CALOMNIE!
SAU SĂ NE ÎMPUȘTI PE TOȚI!

Coperte potrivite - VI

(de John Dobro)

Lumea cărților în imagini alternative merge mai departe:

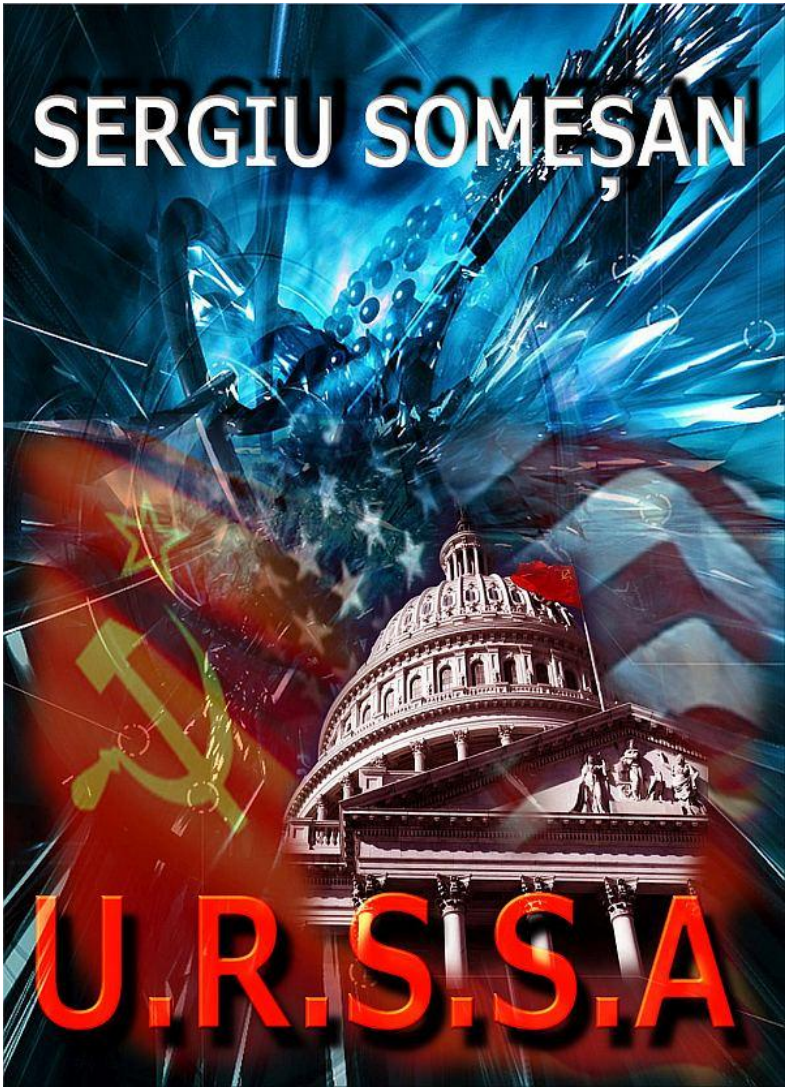

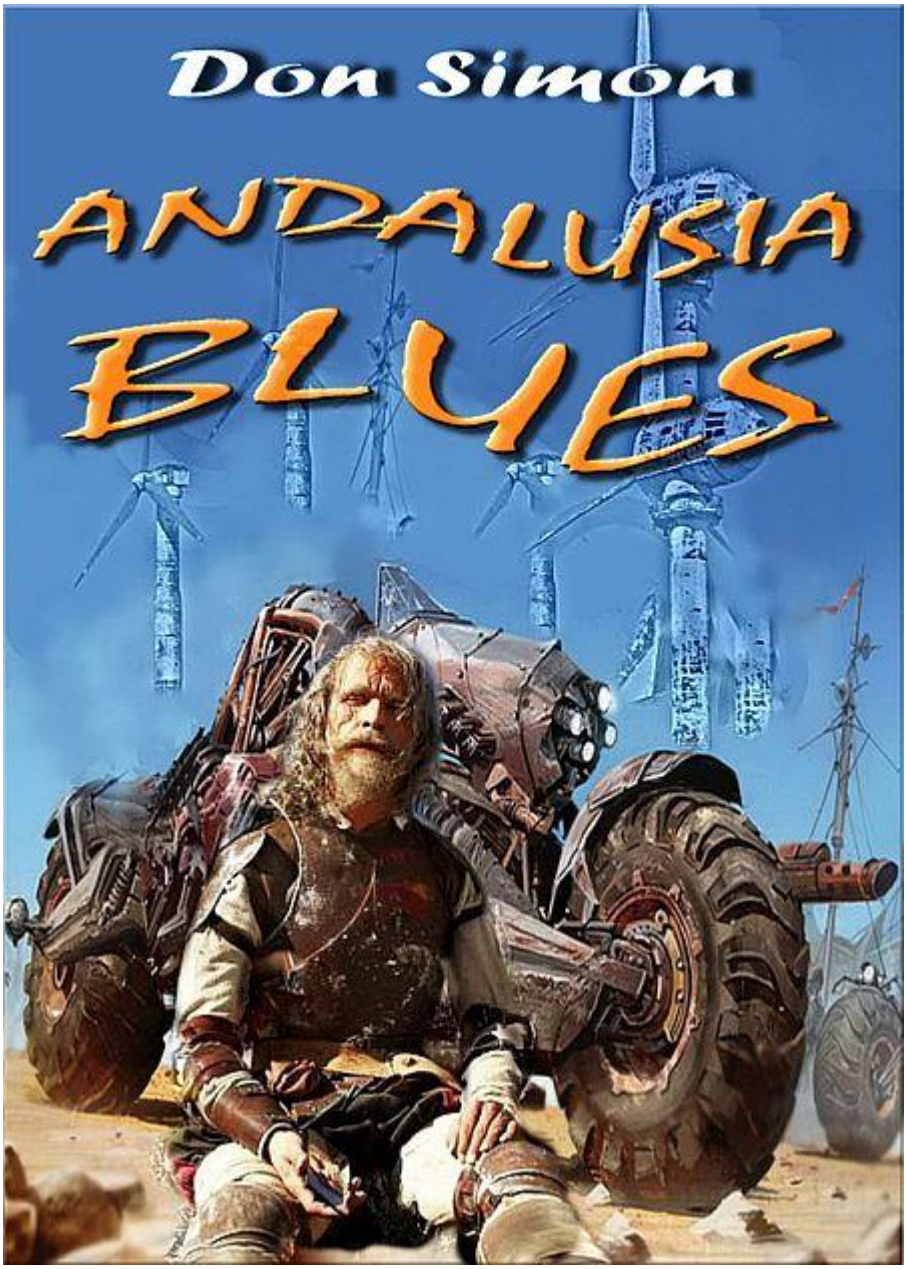
Don Simon
ANDALUSIA
BLUES

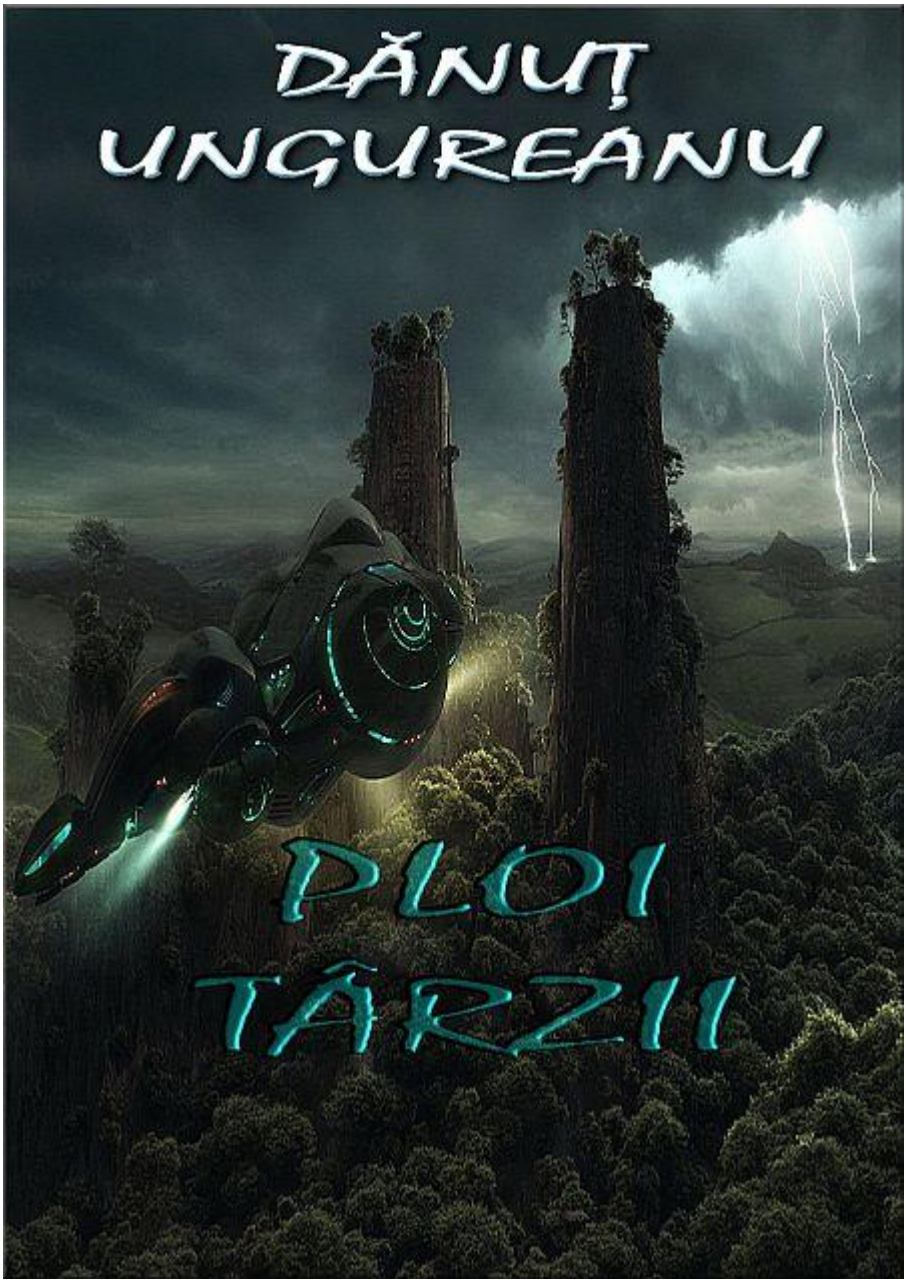
DĂNUȚ
UNGUREANU
PLOI
TÂRZII

Noi apariţii editoriale – SFFH, autori români

Pentru că o inițiativă bună e una care se schimbă constant, încercând să se îmbunătățească, schimbăm şi noi rețeta acestei rubrici, încercând să cuprindem în orizontul nostru vizual cât mai multe edituri şi cât mai multe apariții independente ale autorilor români din domeniu. Vă rugăm aşadar pe voi, cititorii şi autorii noştri, să faceți recomandări şi sugestii prin intermediul minunatei posibilități de a adăuga un comentariu.

De asemenea, pentru o vizibilitate sporită, renunțăm la ideea articolului lunar separat şi adoptăm un singur articol general, în care, lună de lună, vom adăuga ceea ce găsim noi şi ceea ce ne semnalați voi.

Februarie 2015:

Lumi stranii

– Antologie de povestiri SF coordonată de Ştefan Ghidoveanu – editura Vremea

E. A. POE: romantism, modernism, postmodernism. Implicatii jurnalistice, fantastice si science fiction

- Lucian-Vasile Szabo – editura Tritonic

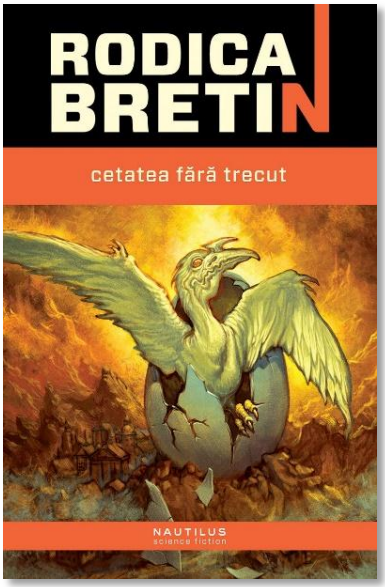

Cetatea fără trecut

– Rodica Bretin – editura Nemira

Almanahul Anticipaţia 2015

– Editor Marian Truță – editura Nemira

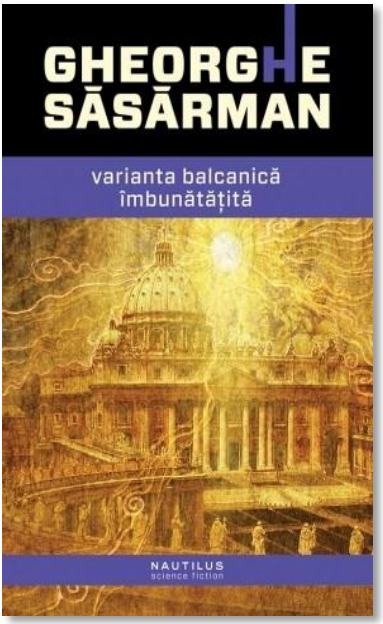

Varianta balcanică îmbunătăţită

– Gheorghe Săsărman – editura Nemira

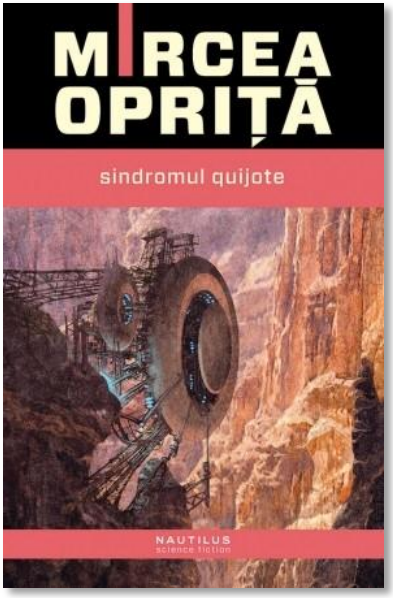

Sindromul Quijote

– Mircea Oprița - editura Nemira

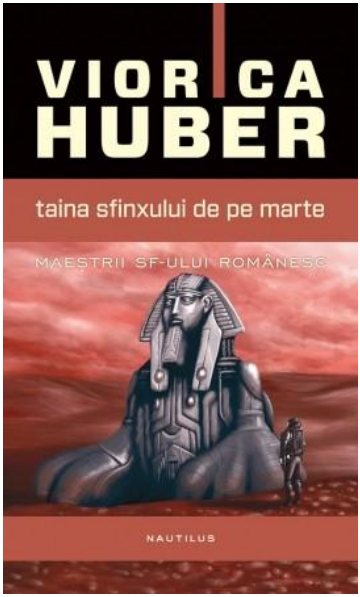

Taina sfinxului de pe Marte

– Viorica Huber – editura Nemira

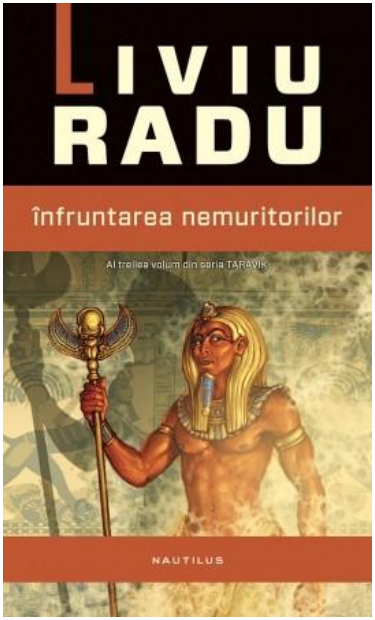

Înfruntarea nemuritorilor

– Liviu Radu – editura Nemira

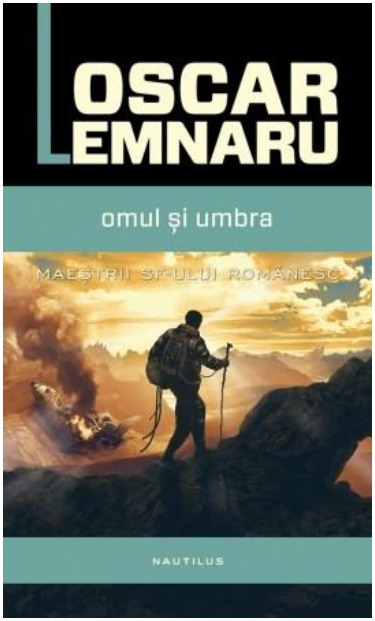

Omul şi umbra

– Oscar Lemnaru – editura Nemira

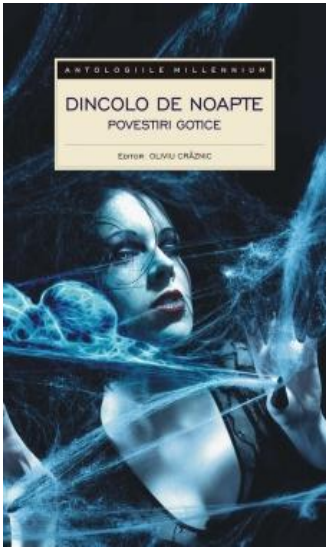

Dincolo de noapte. Povestiri Gotice (ed. II)

– editor Oliviu Crâznic – editura Millennium

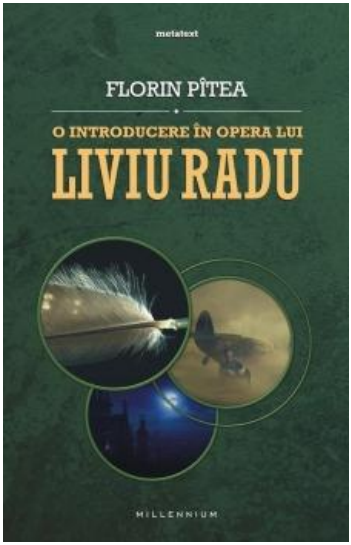

O introducere în opera lui Liviu Radu

– Florin Corneliu Pîtea – editura Millennium

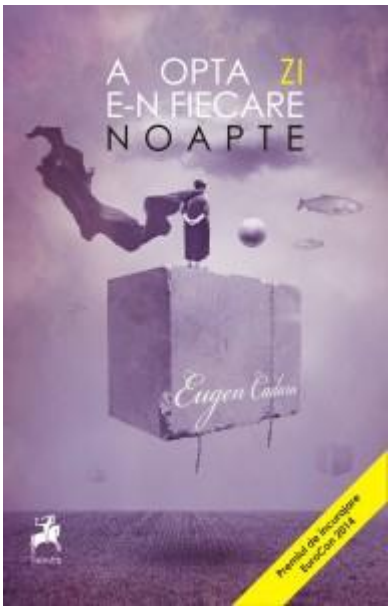

A opta zi e-n fiecare noapte

– Eugen Cadaru – editura Tracus Arte

INTERVIU

Interviu cu scriitorul Lucian Dragoş Bogdan

Bună, Lucian, şi mulțumesc în numele echipei pentru că ai acceptat această invitație.

Bună ziua colectivului revistei şi cititorilor! Şi eu vă mulțumesc pentru această invitație, care mă onorează.

Vorbeşte-ne, te rugăm, despre tine ca autor. Pentru cei care te cunosc mai puțin, spune-ne cine este Lucian Dragoş Bogdan, ce şi de ce îi place să scrie, ce şi de ce îi place să citească, ce-l macină, ce-l desfată.

Pe Lucian Dragoş Bogdan l-am cunoscut acum aproape 40 de ani, într-o dimineață de iulie. Nu mai țin minte nimic de la întâlnirea aceea, dar îmi aduc aminte că mi-a vorbit despre dorința lui de a scrie pe când avea vreo 10 ani. A încercat să-l copieze pe Jules Verne, pe care-l citea asiduu pe atunci, dar nu i-a prea ieşit. Primul text pe care l-a dus la bun sfârşit a fost o povestire SF pe care a trimis-o la un concurs organizat de Almanahului Copiilor. S-a bucurat foarte mult când şi-a văzut numele menționat la Poşta redacției. În 1990 a ajuns la concluzia că, totuşi, n-are talent scriitoricesc şi a vrut să renunțe. Hotărârea asta l-a ținut o primăvară şi o vară. Mai mult nu s-a putut abține. În 1991, câteva povestiri i-au fost premiate la concursul emisiunii „Start spre extraordinar”, organizat de Radio România Tineret. În acelaşi an a publicat şi prima

povestire într-un ziar local, cu ajutorul părinților. De fapt, ei l-au susținut mereu în această pasiune a lui (şi nu numai) şi nu cred că le va putea mulțumi niciodată îndeajuns pentru asta. În anii ’90 a mai apărut sporadic prin revistele „Anticipația” sau „Luceafărul”. După 2000 a trecut în mediul online, unde a publicat pe SFera Online, Imagikon, Wordmaster şi câteva site-uri din străinătate. A scos şi trei cărți, apoi s-a stins. A revenit în 2013 şi, de atunci, publică în Ficțiuni.ro, Gazeta SF, Argos, Nautilus sau CPSF.

Îi place să scrie ceea ce-l atrage cel mai mult să citească: SF, dacă se poate chiar hard-SF, combinat cu space-opera. Mai nou a început să răspundă la provocări care-l îndeamnă să exploreze şi alte subgenuri din SF&F şi chiar din afara genului. Adică a ajuns la cărți polițiste şi s-ar putea să încerce şi alte genuri.

De măcinat, îl macină multe. În general, frământările au legătură cu lumile în care trăieşte. Cu lumea asta încearcă să se împace într-un mod paşnic. Poate de aici şi afinitatea pentru taoism şi zen-budism. Asta nu înseamnă că-i iese întotdeauna, sau că e o persoană lângă care e uşor să trăieşti. Piticii ştiu de ce.

Cu desfătarea e mai uşor. Nu e pretențios. Când e întrebat ce cadou doreşte (de ziua lui sau cu ocazia diferitelor sărbători), el oferă o listă cu titluri de cărți (SF, ştiințifice sau de spiritualitate) şi de albume muzicale (rock).

Povesteşte-ne despre Vraciul de pe norul interior, cartea pe care o oferi ca premiu. Ştiu că este a patra ta carte, dar cea care s-a bucurat de cel mai mult succes, am dreptate? Ce anume e special la ea? Cum ți-a venit ideea să o scrii şi care a fost principala sursă de inspirație?

Aşa este. În 2004, Horia Nicola Ursu mi-a publicat două volume de povestiri, iar în 2006 am reuşit să ajung la editura

Amaltea, unde, cu sprijinul lui Florin Pîtea, am scos un roman. Nu au trecut neobservate, dar nici n-au avut impactul pe care-l speram. În acel moment nu mi-a fost clar ce direcție ar trebui să urmez. Am luat o pauză de câțiva ani, în care am căutat să-mi pun lucrurile în ordine. Apoi am scris „Vraciul de pe norul interior", cu care, vreme de mai bine de un an, am bătut la porți închise. Soția mea (primul şi unul dintre cei mai duri critici), m-a încurajat continuu în această perioadă şi nu m-a lăsat să-mi pierd încrederea. La un moment dat i-am întâlnit pe Eugen Lenghel şi pe Bogdan Hrib, care mi-au oferit susținerea lor şi a editurii Tritonic.

Cartea s-a bucurat de succes. Am primit multe aprecieri atât în discuții private, cât şi în diferite recenzii. Fireşte, au existat şi unele persoane cărora nu le-a plăcut din diverse motive, dar asta este inerent. Cei care apreciază descrierile ample, multitudinea informațiilor, reflecțiile filozofice şi o acțiune care curge lin au găsit acolo lucruri pe gustul lor. Am prezentat lumi, culturi şi ființe pentru care am încercat să nu fac economie de imaginație şi, din reacțiile primite, asta a plăcut foarte mult. Nu am neglijat nici partea ştiințifică (mai corect spus de speculație ştiințifică), pe care eu o consider fundamentală într-o carte SF. Poate tocmai faptul că în literatura românească hard-SF-ul şi space-opera sunt destul de puțin abordate a făcut ca această carte să atragă atenția. În plus, este o carte fără lupte. E paşnică. Elementul central îl constituie acel „sense of wonder" pe care-l avem în fața universului şi a enigmelor sale. Şi cred că o provocare pe care am dus-o la capăt cu succes a fost aceea de a

face cititorul să empatizeze cu o ființă extraterestră ale cărei caracteristici fizice şi psihice diferă semnificativ de ale noastre.

Ideea cărții mi-a venit de la faptul că, în curând, datorită descoperirilor ştiințifice în domeniul clonării şi ale fecundării in vitro, bărbații şi femeile vor ajunge să nu mai aibă nevoie unii de alții pentru perpetuarea speciei. M-am întrebat dacă ar fi posibil ca ele să evolueze, ulterior, ca două specii tot mai diferite de la o generație la alta. Pentru a trata subiectul m-am folosit de un cadru creat deja, universul Frontierei (din care fac parte romanul apărut la Amaltea şi alte câteva povestiri). Pentru creionarea cărții m-am inspirat, pe alocuri, din operele a doi artişti care-mi plac: scriitoarea Ursula K. LeGuin şi pictorul Roger Dean. De aici şi unele asemănări cu filmul „Avatar", sesizate de câțiva cititori. Eu am terminat cartea cu câteva luni înainte de a vedea filmul, dar sursa comună de inspirație au constituit-o scrierile doamnei LeGuin.

Ce sfaturi le-ai da scriitorilor noştri care doresc să debuteze în volum? Care e rețeta succesului tău?

Nu ştiu dacă există o rețetă a succesului. În ceea ce mă priveşte, citesc şi mă documentez foarte mult. Am un program zilnic de scris de la care fac tot posibilul să mă abat cât mai puțin. Încerc să scriu cât mai mult, iar unul dintre lucrurile care cred că-mi folosesc este faptul că, în ultima vreme, am înțeles că a fi scriitor nu înseamnă a scrie doar ce vreau eu, ci a scrie, pur şi simplu. Că trebuie să caut acel ceva care să-mi ofere plăcerea scrisului indiferent despre ce ar fi rândurile aşternute pe foaie.

Celor aflați mai la început de drum (deşi asta sună fals, cred că toți suntem, mereu, la început de drum) le recomand să profite la maxim de vizibilitatea oferită în ziua de azi de internet. Scrieți şi publicați cât mai mult. Puteți începe pe blog, apoi să faceți pasul către o revistă, mai multe, să faceți cunoştință cu

cât mai multe persoane şi căutaţi mereu să vă îmbunătăţiţi scrisul. Nu renunţaţi la lucrurile în care credeţi, dar să nu daţi dovadă de prea mult orgoliu şi rigiditate, pentru că voi veţi fi cei care pierdeţi. Fiţi perseverenţi şi, cel mai important, scrieţi, scrieţi, scrieţi. Munca făcută cu conştiinciozitate dă întotdeauna rezultate şi va atrage la un moment dat atenţia celor care vă pot deschide uşile necesare. Nu uitaţi că, dacă vreţi să fiţi citiţi şi să vi se ofere feedback, e firesc să fiţi voi primii cei care vă rupeţi din timp pentru a-i citi, comenta şi încuraja pe alţii. A, şi să nu uit: fiţi nebuni.

Ce ai dori să-i transmiţi câştigătorului?

Fac acum ca Florin Piersic şi răspund povestind o întâmplare. În anii ’90, adolescent fiind, am comandat la SFVA albumul BD „Escală pe Tobra”, care mi-a parvenit cu autograful personalizat al lui Viorel Pîrligras. Anul trecut, la lansarea „Vraciului de pe norul interior”, Viorel mi-a cumpărat cartea şi mi-a cerut un autograf. N-am cuvinte să descriu sentimentul pe care l-am trăit când am văzut cum se închide un arc de cerc peste aproape un sfert de secol. Mi-aş dori ca, peste ceva vreme, să particip la o lansare de carte a câştigătorului acestei etape a concursului organizat de Gazeta SF şi să cer, la rândul meu, un autograf de la el.

Îţi mulţumim foarte mult pentru sponsorizare şi pentru timpul acordat! Luna aceasta, premiul va consta într-un exemplar din romanul Vraciul de pe norul interior de Lucian Dragoş , roman apărut anul trecut la editura Tritonic. Pentru mai multe detalii privind concursul, vă recomandăm acest articol.